

*Dzintra Regina Jansone*



*mans naivums...*  
*dzejoļi*

*„Sarkanās sveces liesma,  
Kā dienas lauskas  
Atspīdums sirdī*

*Lieko vārdu plūsma apklust,  
Kā stingusi asara uz mana vaiga  
Atnāk bezzvaigžņu nakts...”*

DZINTRA REGĪNA  
JANSONE  
MANS  
NAIVUMS...

© Dzintra Regīna Jansone 2016

© Eraksti 2016

145 lp. / ~ 0,60 MB

*esmu no balta  
esmu no melna  
bet pa vidu – varavīksne  
manām meitenēm*



# Pavasari gaidot

*No vizbulītēm, pūpoliem un zālēm,  
No bērzu pumpuriem šis laiks ir austs,  
Ko Lieldienas ir atnesušas plaukstās,  
Mūs aicinot gan priecāties, gan mīlēt,  
Un pašiem mīlestību paust.*

## Mans pavasars

*Mans pavasar's atnāk lēni un klusi,  
Mans pavasar's netrako, ne uz to pusi;  
Dvēsele sniedzas uz sauli –  
Smaida – mazais pumpur, ko dusi?*

*Mans pavasars atnāk, kā visiem,  
Ar putnu dziesmām un ilgām;  
Tikai klusi, klusiņām,  
Spēlējas tas ar pērnajām smilgām.*

*Skumji un lēni manējais nāk,  
Kā nopūta maiga, kā saules stars vēss;  
Kā sniega pulksteņu dusa,  
Kā atmoda lēna un klusa.*

*Mans pavasar's mostas lēni,  
Tik maigi, kā pumpurs,  
Kā sula, bērzā pierietusi –  
Pa lāsei pil un krājas.*

*Vēl daba guļ, vēl aizmigusi miegā,  
Bet viss jau notiek;  
Un putni atgriežas mājās,  
Ceļā gurušiem spārniem.*

*Pagriezies uz manu pusi, vējiņ,  
Tu, kas pavasari nes!  
Pasmaidi un noglāsti man matus,  
Nebēdā, ka sajauksi man tos!*

# Lūgšana

*Kungs, ļauj man pārdzīvot,  
To, ko izmainīt nevaru!  
Piedod un spēku dod!*

*Palīdzi pārvarēt šaubas un bailes,  
Kad gaismas vairs palicis nav –  
Izturēt nedienu!*

*Pašķir mākoņus, dod vietu saulei,  
Priekos un bēdās, laimē un nelaimē,  
Stāvi man līdzās, nepamet!*

*Ļauj man iepazīt tevi no jauna,  
Mācīties ābecē tavā, kā bērnam,  
Burtot pa burtam, saprast lielumu!*

*To, kas aizliegts bijis man mūžam,  
Ticību atņemtū mūsu un garu,  
Piedod un spēku dod...*

*Ticēt, cerēt un mīlēt!*

## ...Birst ābelei balti ziedi...

*Baltas ābeles baltās debesīs  
Baltas rokas sniedz;  
Balts bērniņš  
Baltā mākonī veras...  
Baltas ābeles zied.*

*Sārtbalti ziedi ābelēs manās,  
Jaunībai sveikas teic;  
Dzīve nozied tiem līdzī,  
Domas atpakaļ tveras,  
Ābelēm ziedi birst...*

## Atkal ābeles kupenās baltās

*Atkal ābeles kupenās baltās,  
Rokām aptveru, vaigu pieglaužu  
Miza raupjā un galva baltā –  
...birst ābelei balti ziedi...*

*Māmuliņa esmu pati,  
Sargātāja, glabātāja...  
Tikai kāpēc man joprojām  
Patvērumu vajag pašai...*

*Arī man vēl vajag kādu  
Mierinot, kas apskauj plecu...  
Tikai stumbra skarbo mizu  
Satver plauksta, tikpat raupja.*

*...birst ābelei balti ziedi...*



## Ābeļziedi pavasarī

*Ābeļziedi pavasarī –  
Brīnums mūžīgais!  
Vai mati mani ir tikai  
Atspīdums ābelēm tavām...*

*Ābeles ziedos vasaras plaukumā  
Atmiņās aust un aust...  
Ābeles ziedos rudenī dzestrumā  
Negrib un negrib gaist*

*Jau kuro gadu puteņi baltie  
Virpuļo apkārt man  
Aizveru acis un pārvēršas tie  
Ābelēs baltās, kas tvan*

*Bija un pagāja cerību laiks,  
Vai atnāksi atkal tu šurp  
Vēl arī citugad, draiskuli labais  
Vai garām aizsteigsies maigs*

## Visu mūžu es cēlu māju

*Visu mūžu es cēlu māju,  
Tā teica dzejniece sena.  
Es arī.  
Tas sievietes pienākums svēts,  
Viņa sauca,  
Es noticēju.  
Un cēlos un gāju un cēlu un vēlu,  
Lai viņiem pārnākt kur būtu –  
Vienmēr.  
Vai dzejniece uzcēla namu,  
Te ziņu man nav –  
Nekādu.  
Tik manis celto nevienam  
No manējiem  
Nevajag  
Kā zirņi, kas izbiruši,  
Kā stārķi, kas projām.  
Lidojuši...  
Un es stāvu viena  
Savas mājas durvīs.  
Nevaj'dzīgajās.  
Un ābelēs manās āboli  
Ienākas... krīt  
Nevajadzīgi.  
Tik nozied puķes rudenīgās  
Man vajadzīgās*

## Dedz, mana svece, dedz!

*Dedz, mana svece, dedz!  
Ar tevi sadegšu es līdzī!  
Izdegsi. Gaismiņa izdzīsīs.  
Aiziešu. Atmiņas pazudīs.*

*Paliks blāzma no rieta,  
Izplēnēs atmiņa reta...  
Tikai, kā zāle es celšos,  
Kā rīta migla es velšos...*

*Pār zemi savu, tik dārgo,  
Pār mīļajiem saviem –  
Tos svētot...  
Dzīvei.*

## Šī zeme vēl mana...

*Pienāks reiz diena kad nebūs vairs manis,  
Un pazudīs debesis manas un zeme,  
Un palikšu pati par zemi un zāli,  
Kā ēna, kā migla kas ceļas un gaist.*

*Un nebūs prieka un nebūs vairs skumju,  
Un it kā nebijis manis vai bijis...  
Ne sāpju, ne naida, ne mīlas, ne baudu  
Kas pavada ceļā tevi un mani*

*Bet, vēl jau es esmu, vēl jūtu un redzu,  
Un lūdzu es mīlas mazliet un glāstu;  
Un gaismas un saules siltuma kāda,  
Ko dzīve vēl varētu saudzīgi sniegt.*

*Vēl jau šī diena ir mana un nakts,  
Šī zeme vēl mana un mans ir prieks.  
Kaut arī migla, dzeļ lietus kā nātre  
Bet mana tā nātre un lietus ir mans*

## Elizabethei

*Es neaizbraukšu ciemos tālos,  
Tik apmācies ir laiks un auksts...  
Vien manas domas pacelsies no zemes,  
Un aizlidos pie tevis, mīlais draugs.*

*Vien manas domas noglāstīs tev galvu,  
Kur mati ne'kļāvīgie kādu cirtu vīj,  
Vien mana sirds tev aizsūtīs to ziedu,  
Par mīlestību kuru sauc arvienu...*

# Šodien es raudu klusi

*šodien es raudu klusi  
šodien man nespīd saule  
kam izraudāt asaras...  
kam pieglaust galvu...  
tumsai  
rudenim  
vienaldzībai*

## Sapnis nolaižas kā balta migla

*Sapnis nolaižas kā balta migla,  
Aizmirstība, aizmirstība, aizmirstība...  
Zemapziņa apņem, pārņem, caurauž...  
Lidoju tai līdz uz nekurieni...*

*Cauri laikmetiem un laikiem,  
Mainās ainavas un es tām līdzī,  
Kā varēja viss būt vai nebūt...  
Un notikumi bijuši vai nebijuši*

*Tie manu sakarsušo prātu patur...  
Kā alkstu kādas vēsas rokas  
Kas īstenībā atgriezt spētu, sakot:  
Ka nav tik traki, draudziņ, nav tik traki...*

## Miers aizgājis meklēt labākas mājas

*Pulkstenis vientuļi stundas skaita,  
Miegs aizgājis meklēt labākas mājas,  
Tādas mājas, kur miers tikai valda;  
Manējās – pārāk liela ir drūzma.*

*Drūzma no domām par bijušo dzīvi;  
Domām par laiku, kas atlicis vēl...  
Arī miegam, laikam, kā visiem  
Vajaga miera, kas dzesētu prātu.*

*Manējām domām nav nekur glābiņa;  
Darbi, kas darāmi – sastājas rindā,  
Prasa, kad pienāks mūsējā kārta  
Idejas, tikko dzimušas – nomirst...*

*Galva mana – šo ideju kapsēta.  
Roku divu man nava gana  
Spēki par maziem, lai akmeni veltu  
Celtu un celtu... veltu un veltu...*

*Miers aizgājis meklēt labākas mājas*



## Izsalcis vējš trako liepās...

*Izsalcis vējš trako liepās,  
Plosa tas zarus un lapas...  
Plosītā dvēsele mana,  
Prasa vēl laimes nedaudz.*

*Puķe mazā, nu piedod,  
Atdota esi tu vējam...  
Mīla mana, jel saki –  
Tiksimies mēs vēl pēc vētras?*

*Ar roku asaru notraucu,  
Puķes norautās salasū...  
Vai skumjas asās nopļāva  
Mīlu, manu un tavu?*

*Puķe labā, jel piedod,  
Nemīlas laiks valda.  
Ko man darīt, saki –  
Vai tiksimies mēs vēl pēc vētras?*

# Nav cilvēks balts, un arī melns tas nav...

*Nav cilvēks balts,  
Un arī melns tas nav,  
Kaut kas pa vidu.  
Vai reiz teica kāds –  
Netikumu tik, cik suņam blusu  
Bet, pasmaidīšu –  
Suņam manam blusu nav!*

*Ir naktī melnā zvaigznes.  
Ir dienā baltā ēnas.  
Ir cilvēks puķuzirnīm rada,  
Un – raibs, kā dzeņa vēders.  
Kā atšķirt labo mums no ļauna  
Vai atšķirt to maz spējām*

*Jo – cilvēks puķuzirnīm rada  
Kas aug no melnas zemes  
Un tiecas baltās debesīs  
Tik vidus raibu raibais.  
Vien dzīvi Dievs ir devis katram  
Un izvēli. Starp balto / melno...*

*Kas esi tu... kas esmu es...  
Es nezinu. Vien minēt varu...*

# Himna latviešu tautas tērpam

*Rasā muti nomazgāja,  
Rīta dziesmu nodziedāja,  
Gaismiņā celdamās,  
Tumsiņā guldāmās...*

*Latvju meitas tautas tērps –  
Mūsu mātēm, senmātēm  
Skalu gaismā vērpts un austs  
Linu mārkos izmērcēts, grūti audzināts*

*Lielos godos – kāzās, bērēs  
Goda vietā celts  
Lepnu stāju stalti nests  
Smago darbu apsegdams*

*Sakšu sakšām saulē vizot  
Saņemts cieši, plecus sedzot  
Tā kā dzīvi rokās turot  
Cieši – neatlaižot...*

*Vainadziņa pērlītes, asariņu lāsītes  
Cieši virknē vijas  
Mūžus kopā savijot  
Krustu šķērsu savērpjot*

*Mūsu senči iznesuši  
Cauri gariem gadu gadiem  
Saglabāts no dubļu dubļiem  
Tīņu tīnēs paslēpenēs, sirdīs iznēsāts*

*Gredzentiņiem pirkstos skanot  
Jostām plīvojot  
Latvju tautas meitas iet  
Mūsu tautas dēli – dzīvi turpinot*

*Kā visas tautas cerība,  
Kā visa mīlestība mūsu,  
Ir ievīta ik rakstā tavā  
Par dzimto zemi – Latvija*

## Un visi pie barotnes silēm tiecas

*Klusē, klusē un paklusē  
Klusē, jo tas ir zelts!  
Ja klusēsi, malā stāvēsi –  
Kad bļāvēji ceļā nostumti būs  
Tad klusētāji nāks un ordeņus saņems  
Tie priekšā līdīs un izlīdīs  
Un stāvēs pirmajās rindās!*

*Lai citi klieudz, tā tauta dumjā  
No sāpēm, no bada, bez cerībām  
Apzagtie, piesmietie, apsmietie  
Mēs – klusēsim, jūs – klusējiet  
Un visu darīsim pa kluso  
Tas vienkāršākais veids, kā nokļūt  
Tais varenajos, bagātajos slāņos*

*Un visi pie barotnes silēm tiecas –  
Un liecas, un liecas, un liecas...*

# Mēs esam!

*Es esmu,  
Tu esi,  
Viņš, viņa ir.*

*Jūs esat,  
Mēs esam – mēs būsīm arvien!  
Kamēr vien saule spīdēs,  
Un mēness atspīdēs,  
Un mūsu jūra šalkos –  
Šī tauta pastāvēs!*

## Valoda slima, vai ļaudis, kas runā?

*Valoda slima, vai ļaudis, kas runā?  
Negribu dzirdēt šos vārdus, tie biedē  
Tik daudz ir liekulības tukšas,  
Tik daudz ir izlikšanās liekas  
Vārdos.*

*Es tveros mūzikā, tur vārdu nav  
Tā izteic manu prieku, šaubas  
Tā raud un līksmo līdz ar mani  
Mēs saprotamies labi abas  
Bez vārdiem...*

## Kas notiek karaļvalstī šajā

*Kā māksla top – es nešaubos,  
Tas – klusās darbnīcās,  
Bez lieka patosa..  
Bet – dažas runājošās galvas,  
Kas pārņēmušas varu  
Ar glupo tautu sarunājas.  
Nu, tāda arī es, šīs tautas daļa  
Es kļūšu nicināma, nemīlama  
Jo – nerunāju es, un nerunāšu,  
Un saprast nespēju un negribu  
Ka taisnība mīt spožos žurnālos  
Un redaktoru slejās...  
Bet – vai tā skaļā, kliezošā  
Par performancēm smalkām  
Sauktā, kur koncepcijas izstrādā  
Ir tagad māksla? Nezinu.  
Un – līdz ar glupo tautu – nesaprotu!*

*Kas notiek karaļvalstī šajā,  
Kur valda izlikšanās gars?  
Kur stilu dzīvē, mākslā diktē  
Vien dažas runājošās galvas  
No ziliem ekrāniem kas viz...*

## Ziemā dzimušajiem

*Mēs – ziemas bērni, kaut... tūlīt,  
Saule tūlīt būs un gaisma!  
Liekas – pastiep tikai rokas ...  
Bet – pirkstu gali satver salnu,  
Un nesniedzas līdz pumpuram –  
Kaut zaros trauslajos jau sen  
Vienalga – pavasara sulas rit!  
Tik jāpagaida vēl!  
Mazliet, mazliet...*

*Mēs – skarbie ziemas bērni!  
Kaut arī mūsu sirdis saules alkst un siltuma –  
Kas dāvāta tik dāsni citiem tiek  
Bet mūsu nosalušās dvēseles vēl gaida...  
Varbūt vēl vairāk nekā gaismas pielietās...*

*Mēs esam ziemas bērni  
Kaut – pavasari sirdī,  
Mūs savās važās ziemas stingums tur  
Un vaļā negrib laist...  
Mēs esam smagie,  
Tie –  
Ne vieglie, jautrie, ko vasariņa apmīļo.*

*Kur spēku rast, kas palīdzēs –  
Vien cerība...uz sauli?*



## Cik neciešami – ziedi mākslīgie

*Cik neciešami – ziedi mākslīgie,  
Bez dvēseles!  
Bet, kur nav dvēseles,  
Tur skaistums zūd!*

*Cik bieži daiļa maska sedz,  
To ļaunumu, kas sirdīs mīt.  
To vienaldzību, cīnismu –  
Ko smalki vārdi pāri klāj.*

*Un, kā to visu atšķirt spēt,  
Kur spēku rast, kā saprast –  
Kad maskas kritīs?  
Vai vispār kritīs reiz...*

## Es atlaižu tevi, dvēsele mazā

*Es atlaižu tevi, dvēsele mazā –  
Lido, kā putns pasaulē tālā.  
Lūkojies, plaši atvērtu sirdi,  
Mācies no cilvēces, dzirdi?*

*Tikai skaties, tu, dvēsele mana,  
Atpakaļ nenāc, ja kļūsi,  
Kā melna vārna, kā tumša nakte,  
Kam tādu tevi man vajag?*

*Kur tādu tevi es likšu – dzirdi?*

## Es teikšu vārdus

*Es teikšu vārdus, kas sacels pret mani*

*Vai pusi no tautas – to zinu:*

*Es nemīlu jūru! Ak, kādas šausmas!*

*Vien dziļā cieņā noliecu galvu*

*Šīs varenās stihijas priekšā.*

*Es vaidus dzirdu jo baisus*

*No dzelmes stindzinošās tavas*

*Tavs klusums mājīgs ir un miers*

*Un vilini tu projām, tālē*

*Vai mana dvēsele, tik satraukta pārlietu*

*Ka bēg no nemiera, ko iedves tu?*

## Tavas mājas logā iedegās gaismiņa

*Tavas mājas logā iedegās gaismiņa  
Tā – tava dzīvība mazā ir, māmiņa!  
Tavs pienākums – tik smags, kā mūžība  
Ko vieglu gaitu tava mīlestība nesīs.*

*Caur mūžam garajam un šaubām  
Ar vieglu roku, viedu vārdu izvadīt  
Caur grambām gadu gadiem ejot,  
Un mācīt dēlam nepaklupt un gaismu redzēt*

*Prast nenodot pašai, un nepiedzīvot  
To smagmi nepanesamo, kad tevi nodod  
Ar vieglu roku, gaišu prātu prast  
To bērnam savam skatīt iemācīt*

*Tev jābūt ir tik stiprai, māmiņ labā,  
Tev jāiztur vēl ir tik daudz, tik daudz  
Ka visas pasaules tev spēka vajadzēs  
Un dvēselei spēju saprast, nepagurt.*

*Kaut nenāktu tik kari, dienas sūras  
Kas dēlus nopļauj izkaptīm tik asām  
Kaut spētu viņš sēt sēklu zemē savā  
Un audzēt, sauli redzēt, mīlēt*

*To, novēlu tev – māmulīt!*

## Veļu laikā

*Zeme, zeme, zemīte, tu mūsu,  
Kas vientulīga lido izplatījumā.  
Tai aukstā melnā tukšumā,  
Mūs saudzējot un sargot.*

*Cik asaru, cik asiņu ir izliets  
Uz tava mīlā vaiga – pasaulīt,  
Vai tādēļ, katru pavasari  
Tu atplauksti ar ziedu rotu krāšņu?*

*Vai tās ir tavu aizgājušo bērnu –  
Gan asaras, gan asinis un sviedri?  
Vai no tā visa sastāvi, tu zeme –  
Un glabā mūsu vaidus, sāpes, ciešanas,  
Kā gudra māte – mierinot un sedzot?*

*Un atkal pavasaris nāks. No zemzemes  
Ar ziedu rotu, saulītei un mums  
Ko sūta – aizgājušās paaudzes,  
Kas piedot spējušas it visu –  
Mums ziedu acīm uzsmaidot.*

*Kādēļ tik krāšņi uzdzied zeme  
Ikkatru pavasari?  
Vai dvēseles tās ir, ko viņa sūta,  
Lai satiktos ar tevi/mani/sauli...*

## Viena, bez tevis...

*Balts puteņis apklāj ar mieru,  
Klusi staigā pa zemi ziema...  
Vai dzirdi tu, kā es salstu,  
viena.*

*Klusi, klusiņām staigā ziema,  
Aizsteidzas daudzas...  
Arī māja pārklājas sniegiem  
Kaut kur tālumā aizmieg kāds –  
bez manis...*

*Klusi pa pasauli ziema staigā,  
Puteņi balti puteņo;  
Klusi salstu es viena –  
Bez tevis...*

## Uz plosta mazā

*Uz plosta mazā, caur lietiem un vētrām  
Ar sapņiem kaistošās smadzenēs savās  
Es klusiņām peldu, es nezinu ceļa  
Vai tā mana dzīve, ko dzīvoju es*

*Varbūt, mans ceļš būs vēl smagāks  
Uz leju vilks slinkums un skumjas  
Un dzīves / sadzīves kļūdas –  
Jo plosts mans – dziesmas un ilgas*

*Nebēgšu projām no tiem, kas nelaimi sola  
Kas krastā stāv droši un smejas  
Tik nesajēgs viņi, kas notiek ar mani  
Kas sauc mani tālē*

*Kā gribu aizpeldēt projām no ikdienas  
Uz sava mazā un ļodzīgā plosta  
Uz laimes salu, uz miera mītņi  
Vai – tā tikai tur – saules otrajā pusē?*

p.s. brīvs atdzejojums

## Pēdējā mīla, kā plūdi

*Pēdējā mīla, kā plūdi;  
Pēdējais cerību stars;  
Pēdējais skaudrais glāsts,  
Vai – kā grēks?*

*Grēks tikai pirmajai mīlai?  
Kas raud vissāpīgāk –  
Tas kļiedziens ir pirmais,  
Vai – visupēdējais?*

*Jautājumu tik daudz uzdod  
Mīlestība tava un mana;  
Nepietiek mūža visa,  
Lai atbildi rastu uz tiem  
Tomēr, tikšanos norunā šogad  
– norunā gadsimtā šajā;  
Datumu nesaki, dienu neprasu,  
Norunā – kaut uz brīdi...*

*Pēdējā mīla, kā atvadu sveiciens,  
Kaut mirkli, pirms tālā ceļa;  
Kamēr vēl dzirdam, kamēr vēl redzam,  
Kamēr – vēl esam...*



## Tālajam bērnam...

*Vai uz nelabu vēji tā kliedz:  
Cik tālu tu esi mans bērns...  
Vai tikai karu baismajos laikos,  
Uztrauca mātes krācošie koki?*

*Kaut zināt spētu, ka liktenis devis  
Laimīgu mūžu, tev mīlais...  
Pārējo – zini, es izturēt spēšu,  
Kaut tālu, bet zināt, ka esi...*

*Laiks izrauj kalendāram lapas,  
Vienu, tad otru ...un vēl un vēl...  
Tikai – kāpēc šīs lapas tavējās,  
Mani aiznes sev līdzī...*

## Galds un krēsls un vientuļa svece

*Galds un krēsls un vientuļa svece,  
Aiz loga vaid liepas un lieti sit rūtīs...*

*Jau dienām un mēnešiem līst  
Aiziet mans skumjais rudens  
Un gaidu es vientuļo ziemu*

*Auksta saule skatās, piemiedz ar aci  
Salti sniegi pūderē seju, saltā ziemā es eju*

*Vējš auksts glauž manu galvu  
Sniega kristāli jaucas pa gaisu  
Vai jūs, pārslas arī meklējat kādu  
Bet siltums jūs nobeigs, to zināt?*

# Slapja buča

*Ass un raupjš,  
Slapjš un silts,  
Pieskāriens vaigam  
Manam...*

*Ķermenis smags,  
Pieplacis gultai,  
Sejā plaukst smaids  
Laimīgs...*

*Pirmās bučas  
Jaungada rītā,  
No mana runča  
Žurkas gadā!!!*

## Pēkšņas emocijas

*Ziemsvētkus gaidot,  
Mandarīnu smarža,  
Piparkūku mīkla...  
Brīnumus gaidot*

*Bija tik sapņos.  
Mazos.  
Manos.*

*Gribēju mammu,  
Mīlošu tēvu,  
Vecmammu, kura  
Šūpldziesmas dzied...*

*Bija tik sapņos.  
Mazos.  
Manos.*

*Azoti drošu,  
Iebāzt kur savu  
Degunu pilošo,  
Sirsniņu sāpošo...*

*Bija tik sapņos.  
Mazos.  
Manos.*

*Ziemsvētku gaidas,  
Mandarīnu smaržu,  
Veltīju bērnam savam,  
Lai būtu – kā nebija man...*

*Tas bij tik sapnis.  
mans...*

## Kalnā manā stāv pīlādzis

*Kalnā manā stāv pīlādzis  
Sarkanu asiņu pieliets;  
Aizceļo dvēsele ceļos tālos  
Atstājot ķermeni zemei.*

*Pretī zvaigznēm spožām,  
Pretī mūžīgai mūžībai...  
Tikai – kāpēc ļoti, tik ļoti,  
Man ir žēl tevis, mīlā...*

## Sarkanās sveces liesma

*Sarkanās sveces liesma,  
Kā dienas lauskas  
Atspīdums sirdī*

*Lieko vārdu plūsma apklust,  
Kā stingusi asara uz mana vaiga  
Atnāk bezzvaigžņu nakts...*

## Puteņi

*Pāri baltām galvām  
Balti sniegi snieg;  
Diena aiziet viena –  
Atkal nav neviena...*

*Puteņi sauc mani līdz  
Un zvaigžņu atspīdums;  
Tikai spārnus vajadzētu,  
Augšup...  
Aizlidot...*

# Ziemsvētku nakts

*Izeju naktī  
Pagalmā savā  
Lēnā solī taka  
Apkārt mājai ved.*

*Visos logos  
Sadedzu gaismas  
Liekas, ka tā  
Pilna ir viesu*

*Zvaniņu skaņas  
Debesīs atskan  
Zemi manu sveicot  
Manas mājas garu*

*Sveikas jums sūtu  
Saimnieki senie  
Sveikas jums sūtu  
Draugi, nedraugi*

*Lai Dievs jūs svētī  
Nedraugi mani...  
Lai Dievs jūs sargā  
Mani mīļie, tālie...*



## ...kad salijis krancis mirkst lietū...

*Es stāvu uz zemes  
Vai esmu zemzemes...  
Kam vēlat man prieku nesaprotamo...*

*...kad salijis krancis mirkst lietū,  
Un meklē ar skatienu savu  
— jel kādu,  
— Un gatavs par to  
Un glāstu tik vienu  
Dzīvību atdot  
Savu...*

*Kam gan dzīvības tavas  
Vajag...  
Tu – muļķa kranci!  
Vai neapjēdz lietas,  
tik pašsaprotamas!*

## Zīlīte pie mana loga

*Zīlīte pie mana loga  
Klāvē katru dienu –  
Visu garo ziemu;  
Taču šodien atskan cits –  
Brīnums, spalgs kā zvaniņš!*

*Skaņu balsi vīteroja,  
Pelēks putniņš zarā.  
Prieks, kas skāra sirdi  
Vīteroja līdzī –  
Gaidot pavasari!*

## Tumsas varā

*Tumsa valda ārā,  
Tumsa valda mājā,  
Arī manu sirdi  
Pārņēmusi varā.*

*Apklusuši putni,  
Nogurusi dzīve,  
Visi pamiruši  
Gaidot pavasari.*

*Pēkšņi miglā šajā  
Dzirdu balsi kādu,  
Vientuļu patlaban  
Vēl – tik vienu.*

*Atlidoja putniņš  
Pelēks, tā kā diena,  
Tikai balsi skaļu  
Ieskandēja droši –  
Pavasari!*

# Bērnība mana

*Bērnība mana  
Pelēkā mākonī tīta.  
Vai bija tur saule,  
Vai padebess zila?*

*Bērnības sapņi  
Bija tik lieli, kā  
Laime – pēc karsta piena  
Un saujas, maizītes pilnas.*

*Laime – tikai pēc viena  
Māmiņas glāsta,  
Un ilgas pēc drauga –  
Maza suņuka smaida.*

*Bērnība – vietas nav tādas,  
Kur atgriezties dvēselei manai.  
Tikai meitene maza,  
Raudot, skrien dziļi mežā...*

## Es negribu aiziet melnajā naktī...

*Es negribu aiziet melnajā naktī  
Šausmas pārņem manu kaistošo galvu  
Domas sāk pļesties, tām mājas par šauru  
tās ieņemt sāk visuma formu  
tūlīt, tūlīt tās pārplēsīs pušu  
Pasauli visu. Vai – mani.*

*Mums nekas šajā dzīvē nepieder.  
Mums šajā dzīvē pieder viss...  
Viss tas, kas vien atvēlēts – laiks.  
Laiks, kurā paspēt var daudz  
Laiks, kurā nevar neko  
Smieties, raudāt  
Darīt laimīgu kādu vai nelaimīgu*

*Es negribu aiziet melnajā naktī...*

## 23.novembrī

*Reiz, šajā dienā drūmajā  
Iedegās gaismiņa logā manējā...*

*Brāzās vēji un aizbrāzās  
Visas sveces logos izdzēsa*

*Ilgī vēl dvēsele gruzdēja  
Melnām logu krāsmatām*

*Eglē gaismas nav iedegtas  
Stāv rokas klēpī saliktas*

*Mēmi debesīs skatās  
Dvēsele nogurusī...*

## Vairs nezinu

*Vairs nezinu es, kas ir prieks  
Vairs nezinu es, kas ir laime  
Kur iederas šī mana sirds  
Es nezinu. Vairs it nekur*

*Es atdevusi sevi visu esmu  
Un nepaturējusi it neko  
Kur tagad tādai tukšai likties  
Es nezinu. Vairs it nekur.*

## Dodas dvēsele ceļā

*Dodas dvēsele ceļā  
Tālā un vientuļā – viena;  
Ko paņems tā līdzī sev?*

*Ko atmiņās paņems no zemes –  
Vai tīsies tā cerīgu ziedos.  
Vai ābeļu puteni baltā?*

*Vai draugu un bērnu smaidus,  
Vai nepiepildīto cerību smaržas,  
Vai vaidus?*

*Vai pavadīs ilgajā ceļā,  
To stindzinošs aukstums un vēji,  
Un mūžīgas ilgas pēc zemes?  
Dodas dvēsele tālā ceļā  
Vientuļi  
Vientuļā  
Vientulībā...*



## Kā egle mežā, kā liepa dārzā

Liepās pamiris vējš,  
Eglēs satumsis smagums.  
Apkārt vientuļi sniegi,  
Vientuļi sniegi un klusums.

Pasaule mana ir šeit,  
Krāsni pagales sprakšķ;  
Visapkārt manējie snauž,  
Mani suņi, kaķi un miers...

Tik vilku nez' kāpēc nav,  
Kas sašķeltu nakti pušu;  
Vai vispār pasaule pastāv?  
Vai vispār tur vēl kāds ir?

Kā princis tas mazais,  
Uz planētas savas sīkās  
Tik nošķirts un vientuļš –  
Tā es savā Podiņu kalnā.

Kā egle mežā, kā liepa dārzā,  
Kā zāle zem sniega es esmu;  
Drīz ziema Ziemsvētkus svinēs,  
Bet putni jau ziņos par gaismu!

Viss mainīsies ceļā uz sauli,  
Uz gaismu gads pagriezīs galvu;  
Vien dzīve mana šai kalnā –  
Stāsta, cik smagi būt vienai.

## ...spilvenā paliek nospiedums –

*Spārnu vēdas ietīsta nakti sapnī.  
Drausmas, kā melna migla;  
Sāpes pamazām pārņem,  
Elles karusel's savērpj vērpetes savas*

*...spilvenā paliek smaيدا iedobums...  
No krāsaina sapņa, saulrieta pilna...  
Varbūt otrajā kar(u)selī – eņģeļi sēž  
Baltiem un krāsainiem spārnēm*

*Bet, nākamā brīdī kāds trieciens smags –  
Vai zvirb'lis mazs, peroties dubļos,  
Uzšļāc lāsi manām baltajām kurpēm.  
Un esmu atkal es starp baltu un melnu,  
Un esmu starp dzīvi un nāvi  
Spilvenā paliek nospiedums – asaru lāse*

*Pamostos – nezīnu vairs, kas es esmu...  
Ik brīdī, ik minūti esmu es cita,  
Sniedzos pēc gaismas – tumsu es tveru  
Nonākot tumsā, cīnos pēc gaismas  
Tik nezin' no kurienes uzrodas sāpes  
Tās mācas un mācas un pārņem visu*

*Un cīņa ar sevi sākas no gala  
Vien eņģeļa skūpstu – kaut smaaidu  
Mazu – ar lūpu kaktiņu vienu...  
Lūdzos...*

## Kā eņģelim...

*...kā gribētos sēdēt kā eņģelim  
— mācīties nekurt dusmas —  
Par neizdošanos, par sevi, par tevi —*

***...kā gribētos sēdēt kā eņģelim, uz mākoņa maliņas...***

*— Pārāk daudz ir mīlestības atdots  
Vai pāri palicis vien tukšums?*

***...skatītos lejā uz visu šo jezgu, šūpojot kājas — smaidot...***

*— Par daudz ir sāpju, tās padara mani  
Nejūtīgu pret prieku —*

***...kad eņģeļi raud, vai nobirst asara tāda kā rasa...***

*— Joprojām, kā sērkokciņš uzšvirkstu  
No katra pieskāriena raupja —*

***...vai tikai noraustās eņģelim spārniņš,  
vai — tas vienkārši klusē...***

## Krāšņi noziedēja zirņi

*Ak! Krāšņi noziedēja zirņi  
Košām varavīksnes krāsām!  
Nu – izauguši pākstīs lieli  
Un nobrieduši ceļam.*

*Ir viņi pieņēmušies spēkā  
Pāksts vidū pārplīsusi pušu;  
Un zirņu bērni izbīruši  
Nu pasaulē – kur kurais.*

*Un nepūlies tu draudziņ saukt,  
Ka pelnījusi to šī vecā pāksts;  
Par tādu pāksti būsi tu un es,  
Ko padarīt, tā dabā nolikts*

*Kas pākstij prasīs viņas jūtas,  
Vien zemes mātes saujās  
Būs patvērums it visam, visiem,  
Lai uzplauktu no jauna ziedi*

## Aizlido stārķi

*Aizlido stārķi un aiznes sev līdzī  
Vēl vienu gadu no dzīves manas;  
Tur siltajās zemēs nomet to zemē  
Viņi šo gadu, kā nastu lieku*

*Un atlidos atkal putni tik mīļie,  
Lai savāktu, aiznestu kārtējo mirkli...  
Mirkli no mana mūža un tava*

*Vai tādēļ, asarām acīs, un skumjām,  
Es pavadu putnus gadu no gada?  
Un atvados es – atkal un atkal,  
No kārtējās daļiņas savas dzīves*

## Mākoņi, mākoņi

*Mākoņi, mākoņi – vientuļi – cilvēki  
Vientuļās debesīs klīst  
Mākoņi dažādi, gaiši un pelēki  
Gluži kā tu, gluži kā es*

*Reizēm dumpīgi, sarauti murskulī  
Satumst tad dienas gaisma  
Vēji un brāzmas – varat jūs draudēt  
Varat jūs klīdināt tumsu un otrādi*

*Varat jūs aizdzīt domas manas  
Kā mākoņus drūmus un pelēkus  
Uz mirkli ņemt mazu saules zaķīti  
Piespraust kā cerību krūtīm*

*Mākoņi, mākoņi – vientuļi vientuļie  
Manās debesīs apmāktās līst  
Nav vēju tik stipru, kas aizdzītu vētras  
Manā satrauktā galvā kas klīst*

## Veļu laikā

*Zeme, zeme, zemīte, tu mūsu  
Kas vientulīga lido izplatījumā  
Tur aukstā melnā tukšumā  
Mūs saudzējot un sargot*

*Cik asaru, cik asiņu ir izliets  
Uz tava mīļā vaiga – pasaulīt  
Vai tādēļ, katru pavasari  
Tu atplauksti ar ziedu rotu krāšņu*

*Vai tās ir tavu aizgājušo bērnu  
Gan asaras, gan asinis un sviedri  
Vai no tā visa sastāvi, tu zeme  
Un glabā vaidus, ciešanas un sāpes  
Kā gudra māte – mierinot un sedzot*

*Un atkal pavasaris nāks. No zemzemes  
Ar ziedu rotu, saulītei, mums visiem  
Ko sūta aizgājušās paaudzes  
Kas piedot spējušas it visu  
Mums ziedu acīm uzsmaidot*

## Desmit baltas rozes...

*Desmit baltas rozes, desmit baltas sveces. Brālim.  
Atnāc pie manis ciemos, atnāc pie manis kaut sapnī.  
Parunāties.*

*x*

*Šogad – desmit gadi, kopš Tevis nav... piedod mīļais, ka nebiju Tev blakām.  
Piedod, mīļais, par visiem nepateiktajiem labajiem vārdiem...*

*2007.*



## Zinātne māca, nekas jau nav mūžīgs

*Zinātne māca, nekas jau nav mūžīgs  
— saprāts ja neuzveiks — joņosim strauji  
Uz piestātņi mūžīgo  
Atpakaļ ceļa kur nav*

*Kā tagad mēs ejam pie sentēvu atliekām  
Tā arī mūsu kaulus reiz skatīs  
Tie nākamie, labākie.  
Tie — kuri izdzīvos.*

*Vai mūsu cilvēces ceļš būs izstaigāts —  
Tas atpakaļ nevedīs vairs?  
negribu dzirdēt, negribu klausīties  
Es gribu palikt — ne — zinoša*

# Iet meitene

*Vēl nepiesmieta  
iet meitene ielās  
Tik tuva un mīļa  
Un sirds tai kā saulīte  
Staro visiem*

*Silta un tīra  
Kā pavasars jauks  
Un dvēsele jaunā  
Kā izplaucis zieds*

*Ar visu būtni tā  
tiecas pretīm  
Pret ļaudīm, pret dzīvi  
Pret tevi, pret sevi*

*Ar dvēseli mazo  
Šķiet piepildām visumu  
Viss ir tik viegli  
Un visi tik labi*

*Tā – jaunība mana,  
Tā tālā un gaišā  
Vēl dzīves ne-smietā  
Vēl – nepieradinātā*

# Tavu pieskārienu rētas

*Kaut kur aizlidoja projām*

*Putni...*

*Kaut kur aizlidoja mani*

*Gadi...*

*Kaut kur asi, asi smeldze*

*Sirdī...*

*Kā lai dzīvot spēju es*

*Šodien...*

*Jo tās pēdas manī dziļi*

*Dziļi...*

*Tavu pieskārienu rētas*

*Glabā...*

## Es šodien saņēmu sveicienu mazu

*Es šodien saņēmu sveicienu mazu,  
Sīku, kā zemeņu oga, ko smilgā karu  
Tai smilgā, kur krāju es laimīgos brīžus  
Tos pašus, tik mazus, kā oga tā sārtā*

*Savus laimīgos brīžus un brīsnīņus  
Savus sīkos un svarīgi ne-svarīgos  
Tos, kuri dzīves spēku man dod  
Tos, kuru dēļ es vēl esmu*

*Ja būtu man vaļa, tad dotu es tev  
Meitene gaišā, vēl vairāk tās vaļas,  
Ja cilvēkam spēku dot vari un prieku  
Tad kur tavs mazums, kur sākas lielums?*

# Mans vilciens aizgājis

*Mans vilciens aizgājis,  
to aiznesuši gadi  
Un vagoni pēdējais  
vien gaismas nozibina*

*Pazūd tālumā un miglā  
paliek atmiņu tik slīdes  
Vien šīs šautras aukstās  
likteni kas šķeļ*

*Nenāks vilcieni vairs citi  
Slīdes, ko laikazobs ēd  
Vairs nav pat slīdes  
Tik atmiņu asmeņi asi*

# Lakstīgalu iela

*Iet meitētiņš, tāds sīks un mazs  
Pa Lakstīgalu ielu...*

*Iet sīciņš maziņš cilvēciņš,  
Kā zāles stiebriņš tieviņš  
Iet visos vējos, sniegos, salos  
Iet, saules staru apmirdzēts...*

*Uz skolu, Lakstīgalu ielā.*

*Vai mana viņš, ka drēbes plānas  
Vai mana to, ka vēders tukšs  
Kas to vairs atminēs, tik to vien zina  
Uz skolu jāiet Lakstīgalu ielā*

*Ir meitenīte mazā atbraukusi ciemā  
Pēc gadu gadiem garajiem  
Vai tie ir joki – mati balti  
Joprojām, kā uz skolu ejot...*

*Tā mazā pilsētiņa izaugusi liela  
Kā jaunkundze – pie vīra izdodama  
Ir lieli nami, veikali un krogi...  
Tik skolas vecās nav vairs*

*Ir tikai – Lakstīgalu iela Siguldā  
Tā vienīgā šai pasaulē...*

## Kur likt manu veco ādu

*Jau garām atvasara – tālāk...  
Nu salta ziema būs un tumsa*

*Vēl saulē izeju, kas dāsni silda  
Un acis piemiedzu, kā kaķe*

*Gars, liekas, celsies padebešos  
Sirds uzgavilē klusā priekā*

*Un, liekas, celšos es un iešu  
Un lidošu un skriešu*

*Bet vecā āda tur pie zemes –  
Nekur vairs neskriesi un nelidosi*

## Laime – parastā/ne-parastā

*Studentu gados, tais kumeļu gados  
Kad jūra līdz ceļiem, kad dzīve šķiet nieks  
Tā pakļausies mums, to locīsim, laužīsim  
Nesalieks mūs tā nemūžam*

*Tais studentu gados mēs smējām  
Par laimi pilsoniski sīko  
Kad pārnāk vīrs un mīkstās čībās  
Sēž dīvēnā un sporta ziņas lasa*

*Kad kotletes čurkst gurdi pannā  
Un bērni rātņi, paklausīgi sēd  
Kad radi pulkā salasās pa laikam  
Un godos pārpilnībā ēd*

*Mēs apsmējām šo laimi ikdienišķo  
Bet, nepateica skolās augstajās  
Kas tad ir laime ne-ikdienišķā  
Vai domājām mēs vispārīgi to?*

*No kā tā sastāv, laime šī, ne tā  
Kur sākums tai, kur beigas  
Un kādai jābūt laimei neparastajai  
Vai pārķarsušās galviņas to jūta?*

*Un stāvam mēs pie kotletēm un pannām  
Pie putekļiem un darbiem neapdarāmiem  
Tik domas, nolādētās domas, negrib rīmt  
Grib izrauties no putras bļodas laukā*

*Puskaraļvalsti atdotu par to  
Par vienu mirkli laimes izsapņotās  
Bet, nav jau karaļvalsts, ko dot...  
Nu, ko tu muldi, kotletes sāk degt*



# Kur esat jūs, mani vasaras putni

*Kur esat jūs, mani vasaras putni  
Stārķi – manu vasaru simbols  
Svešās zemēs – vai jums tur ir labi  
Kā gribētu blakus jums būt  
Un atgriezties līdz ar sauli*

*Kā gribētu aizbēgt no mūžīgās tumsas  
Kas valda dzimtenē manā  
Bet es esmu koks, kas ieaudzis zemē  
Ar saknēm savām*

*Vien zari debesīs tiecas...  
Vai zariem liekas – tie debesīs dzīvo?*

## It kā viss vēl būs...

*Šie vasaras lieti,  
Šīs varavīksnes;  
Šie vasaras debeši  
— gaišās naktis*

*It kā vēl būs viss  
Visa dzīve vēl priekšā*

*Es klīstu pa dārzu  
Un nespēju gulēt  
Kur bijāt jūs slēpušās  
Vasaras manas*

*Kā spēju es dzīvot  
Starp mūriem, kas slējās  
Aizsedzot sauli  
Un putekļu jūrā*

*Uz lapām rasa  
Un mūžzaļa zāle  
Un dvēsele kā debess  
Pēc lietiem — tīra*

*It kā vēl viss būs  
It kā visa dzīve vēl priekšā...*

# Ir tāda vieta, vai nav?

*Ir tāda vieta, vai nav?*

*Tur laukā dzimst gaisma,  
Brūkleņu sārta...  
...gaiša līdz ausmai...*

*Ir tāda vieta, vai nav?*

*Tur laukā dzimst gaisma,  
Pīlādžu dzelta...  
...gaiša līdz salnām...*

*Ir tāda vieta, vai nav?*

*Tur laukā dzimst gaisma  
Balta, kā dzīve...  
...balta līdz nāvei...*

*Ir tāda vieta, vai nav?*

*Tur laukā dzimst tumsa  
Melna kā nakts...  
...nakts, līdz piedzimšanai...*

*Ir tāda vieta, vai nav?*

# Ikdiena mana – zirnekļa tīkls

*Ikdiena mana –  
Zirnekļa tīkls.*

*Dienas saistās  
No vārdiem tukšiem*

*No domām liekām  
No muļķībām savām*

*No svešām sejām  
Un likumiem svešiem*

*Kas salauž cilvēka garu  
Un prātu*

*Ikdiena iesūc  
Kā purva rāva*

*Elpas kur trūkst  
Un stindzina miesu*

*Kur ņemt spēku  
Saraut šo tīklu*

*Pelēkā zirnekļa  
Rūpīgi austu*

## Dzimšanas dienas

*Dzimšanas dienās skan tosti  
Laires vēlējumi skaļi  
Dzīves proza paiet malā  
Uz brīdi iegrimst kņadā*

*Šo dienu nesvinu es sen –  
Šo savas piedzimšanas dienu;  
Jo, pārāk bieži šķitis man  
Ka likten's kļūdījies ir smagi*

*Un sajaucis tas mani ir ar kādu  
Un kādam citam bija lemts  
Jo, kādēļ spēlējas ar mani tas  
Tik nežēlīgi! Nezina, ka sāp?*

## Vai drīkstu minēt...

*Vai, kādam sevi cenošam, maz drīkstu minēt  
Ka – rozes sarkanās nav manas puķes mīļās...  
Es apbrīnoju tās, kā karalienes spožas  
Zied arī manā dārzā balti bālie, maigie  
Šie ziedi neparastie – gaiši, tā kā rasa  
Kā nojausma, kā cerība, kā ilgas*

*Bet galvu savu noliecu tā maigā  
Tā sīkā ziediņa, kam neaizmirstulīte vārdā  
Tās sīkās debestiņas priekšā  
Ko neapbrīno – pārāk neuzbāzīga un necila  
Tu citiem godiem smalkiem nederi  
Vien maniēm*

## Eduardam Pāvulam

Šodien es redzēju ainu jo skumju –  
 Kas žņaudza man sirdi un nelaida vaļā  
 Akmeni smagu no vietējā lauka  
 Uzrakstu skopu – vien tavu vārdu  
 Eidi....uzvēla atdusas vietai

Kādi godi tik spoži bija un balles,  
 Rampu gaismās un ziedu klēpjos!  
 Saldu vārdu nepārtraukts plūdums  
 Un lija un lija un bira bez mitas...  
 Tais tālajās reizēs – kad biji...

Sumināt aktierus steidzām mēs savus,  
 Par mūža guldījumiem sveicām!  
 Pastalās dejā laiž direktors smalks,  
 Baņķier's ziedu klēpjiem smagiem –

*Tavas rampas gaismās...*

Tie cēlie vārdi, zemā klanīšanās...  
 Kam – aktierim vai pašam sveicējam?  
 Vai aktrisei, kas savu dzīvi ir patiesi  
 Atdevusi tev un man un visiem?  
 Vai – savas personības izgaismošanai???

Iet gadi, paiet dzīve, pienāk brīdis smags  
 Kad pēdējo vien godu atdot varam  
 Tai aktrisei... tam aktierim,  
 Kas ceļu apgaismoja mums  
 Kad ceļa nezinājām paši...

Stāv vientuļš laukakmens...  
 Kur pagaisuši vārdi, solījumi skaļie –  
 Ir mūžam mīlēt, neaizmirst, bet āksti patiesie  
 Jau dejo citu rampu gaismā, laika nav  
 Tiem jāpaspēj ir savu tiesu gūt,  
 Jo jūs – tik fons...

Stāv laukakmens tik smags kā tauta tava, Eidi,  
 Tu nebēdā, jo sīkais pļavas zieds vienmēr  
 Pār tavu dusas vietu galvu nolieks  
 Kā tautas atmiņas, kas nezudīs nemūžam  
 Kā mīlestība mūsu...

## Sīka mūsu dzīvīte

*Sīka mūsu dzīvīte –  
Mazs gaismas uzliesmojums,  
Te ir, un te tās nav.*

*Sīkas mūsu laimītes,  
Vien vēlam lielas, lielākas –  
Un daudz.*

*Daudz laimes es jums novēlu,  
Tik tās man pašam nav  
Un nebūs it nemūžam.*

*Tad, kāpēc nedot to tik dāsni,  
Kas nepieder ne tev, ne man  
Kas izdomājis vārdiņu šo – laime?*

x

*Dāvinām godos, lielos un mazos –  
Dāvana šī ir bez maksas un velti  
Tādēļ nav žēl – ņem to, cik tik gribi.  
Tā – tikai nojausma, tās tikai alkas,  
Un pieder tās tev tikai tik,  
Cik plaukstās mazajās saturēt vari –  
Laimīti savu.*



# Ass durstīgs lietus

*Ass durstīgs lietus,*

*Kā dadzis.*

*Krēsla.*

*Nav putnu balsu.*

*Dubļi.*

*Kur pazudusi gaisma –*

*Paslēpusies.*

*Viss pierimis.*

*Kur likt manu dvēseli –*

*Slāpstošo.*

*Kur veldzēt to,*

*Kur sauli ņemt...*

*Kur gaismu atdzerties...*

## Mēs gribējām dzīvot un mīlēt

*Mēs gribējām dzīvot un mīlēt  
Un būt par likteni vienu...  
Kam melot tu gribi! Sev? Citiem?  
Tu – tu gribēji dzīvot un mīlēt,  
Ne viņš!  
Meitene jaunā, tīrā un naivā  
Lēti ticīgā, visiem ticošā  
Nezini tu vēl viltus smaržu  
Nezini vēl, ka nodurt var  
Ne tikai ar asmeni asu*

*Tev likās – tas sapņu princis  
Tas īstais, labais un klusais  
Tas blondais ziemeļu zēns  
No pasaku grāmatas nācis  
Nezini vēl tu to sakāmo vārdu,  
Ka klusajos ūdeņos velni tak dzīvo*

*Un noliki tu savu dzīvi jauno  
Pie kājām tam velnam  
Klusajam, izrādās, trulajam,  
Un bradāja viņš bez bēdu pa to  
Ne dažas dienas, ne dažas nedēļas  
Bet gadus, daudzus un garus  
Ilgī pie loga stāvēji, gaidot  
Garām dienām, vēl garākām naktīm  
Līdz, kamēr juti, ka rokas lēnām  
Sāk atlaist vaļā to loga rāmi  
Kas turēja tevi pie dzīves  
Viss tinās miglā, viss sāka gaist*

*Tik blakus kluss, vārgs sauciens  
Vēl vārgāks par viņas nespēku  
Atgriezta dzīvē – Māmulīt!  
Un atlaidās rokas no loga, ko žņaudza  
Un sāka atgriezties spēki, kas zuda  
Dzīvei.*

*Mēs esam divas, mīlā, jel piedod  
Es neļaušu tevi nedienai drūmai  
Es neļaušu tumsai aizēnot gaismu  
Es būšu tev blakus vienmēr  
Jel piedod, bērniņ, manu vājuma brīdi*

*Es būšu tev blakus – vienmēr*

## Trīs mani vaļi

*Es – ielas bērns, pēckara laikā dzimis smagajā  
Pusbadā dzīvojis un ielas audzināts  
Es jautāju sev pati, kur būtu es, ja nebūtu šo vaļu  
Šo vaļu, trīs, kas balstījuši mani –  
Tā – skola, grāmatas un teātris*

*Man skolu citu nebija –  
Kas liesmiņu to spožo iedegt spēja manī  
Un kura nedzisa, bet dega. Deg vēl šobrīd’  
Man paldies jāsaka, ka esmu tieši tāda  
Un, nevis citāda, tām grāmatām ko “ēdu” kaudzēm  
Un izrādēm, kur rindās pēdējās ikvienu vārdu  
Es kāri tvēru izslāpušu garu.*

## Aizvien biežāk pelēki makoņi

*Aizvien biežāk pelēki makoņi*

*Aizvien biežāk sīks lietus līst*

*Vēl silts... vēl labs šis lietus*

*Bet, sētmalē jau fūrmaņrozēs zied*

*Un pasakainie flokši māj ar galvām*

*Šie rudens priekšvēstneši maigie*

*Un pēdējās pīpenes ielieku vāzē*

*Un negribas projām tās mest*

*Vēl gribu vasaru noturēt saujā*

*Zinu, ka nespēšu. Zinu jau zinu.*

*Tu raudi, mīlā? nu raudi jel raudi*

*Tas tikai lietus, to neredz neviens*

*Tik saujas tver ziedus un nelaiž vaļā*

*Un nelaiž un nelaiž un lietus tek straumēm*

*Vēl silts...*

## Kā gribētos iziet saulē

*Kā gribētos iziet saulē  
Un varavīksnes krāsās mirdzēt  
Izliet gaismu pār pasauli visu  
Un starot, kamēr vien dzīvo*

*Eņģeli manu, kā nenomirt agrāk  
Par nolikto laiku  
Ne ķermenim savam,  
Bet garam to prasu...*

## Pat – caur nevaru varēt...

*Glabāt sirdī to, kurš nav līdzās  
Ielaist gaismu dvēselē savā  
Atvērt durvis aizslēgtās  
Pat – caur nevaru varēt...*

*Palīdzi, saule, tu, gaismas māte  
Palīdzi, zeme, tu dzīvības pamats  
Palīdziet vēji, izdzenāt sāpi  
Pat – caur nevaru varēt...*

## Patrīcijas dienā

*Līst, bet šī diena ir tava, meitiņ!  
Vai pasaule slēpusies ir, vai saulei skumji?  
Vai svētību sūta tā tev ar lietiņiem?  
Bet nebaidies tu no debešiem melniem!*

*Tik mīlestība sāpes dara man  
Tai nav kur sevi likt, tā sitas loga rūtī  
Kā putns, kas bezcerīgi iesprostots  
Vien zin – tu esi šajā aukstā dienā*

*Zemē skaistajā tu dzīvo – jaunībā,  
Tev rīta rasa matos pil un acīs  
Rīt saule būs un lietu aiznesīs  
Un nožāvēs tā rasu uzkrirtušo*

*Ja spētu tevi sargāt – sargātu  
Ar spēku savu esošo un neesošo  
Lai padebeši, pamalē, kas velkas  
Nemūžam neskartu un nebiedētu*

*Ja spētu visu savu mīlestību savākt  
Kā rīta rasu sīkiem pilieniem  
Zem kājām tavām klātu katru rītu  
Lai tīras, spožas, tavas dienas*

*Lai viltus spožums tevi purvā neieviltu  
Lai spētu atšķirt labu tu no ļauna  
Lai spētu uzkāp kalnā tajā  
Kur ēnu nav, kur tikai saule*

*Tā bezgalība, mūžība kam vārds  
Vēl nešķir mūs, vēl tikties varam  
Tik saucu es un nesaucu, nedzird mani  
Tik novēlēt tev varu – pavasari...*

## Nav iemesla nekāda

*Nav iemesla nekāda  
Klusums, miers  
Un vientulība mana*

*Pa logu saule vēlā iespīd  
Kur putni palikuši – nedzird  
Tik sirds sāk žņaugties*

*Sāpes pārņem  
Un nolādētās asaras tās manas  
Un nevaru es glābties*

*Un nespēju es rīmties  
Un iemesla nekāda  
It kā*



# Depresija

*Iekāpt mašīnā  
Braukt un braukt  
Traukties uz priekšu, nezinot ceļa  
Joņot tik ātrāk, vēl ātrāk  
Liekas, ka ātrums aizdzen prom domas  
Pagrieziens, līkums, kauc bremzes  
Un – atkal, uz priekšu  
Tik pazib vien doma  
Pēkšņa kā zibens  
Aizvērt acis  
Mirkli tik vienu*

*Viens mirklis baiļu  
Viens mirklis šaubu*

*Un iestāsies miers  
Un brīvība.*

## Pirmajai mīlestībai

*Es satiku tevi tik nejauši,  
Cik nejauši vien satikt var;  
Pēc gadu desmitiem, kas šķīra  
Un ne uz stūra, kur tikāmie reiz mēs...*

*Tik ausīs melodija naivā skan.  
Ko dungoји man kādreiz klusi:  
Mīlā, mīlā, mīlā magonīt...*

*Vai mati sirmot sākuši?  
Ai, nē! Tie balti jau!  
Bet – kāpēc acis nolaižas tik kautri,  
Kā tajās dienās senajās*

*Tu mīlā, mīlā, mīlā meitenīt...  
Tavi vārdi skan vēl šodien.*

*Es izvēlējos savu ceļu – vientulību,  
Tu – citu, sievas mainīji un draugus  
Tu dzīvi savu vētrās nodzīvoји,  
Līdz piestāји pie krasta rāma.*

*Tik kādēļ skan un skan un skan,  
Tu mīlā, mīlā, mīlā magonīt...*

*Es uzdođu sev jautājumu mulsu,  
Vai būtu palikusi viena vienīgā,  
Vai tikai kārtējā un pamestā,  
Tai tavu mīlestību karuselī?*

*Vai šķiršanās var tikai jūtas saglabāt?  
Vai tuvība tās nogalina spēји?  
Vai mīlestība pirmā, nelaimīgā  
Ir laimīga vien tikai atmiņās?*

*Vai pārāk smaga ikdienības nasta  
Tik smaga, ka tā nogalināt spēји?  
Tu – mīlā, mīlā, mīlā meitenīt,  
Skan, skan un aizskan vējos klusi...*

## Zem Čaka liepām

*Un eju es pa bulvāri zem liepām,  
Pa kuru gāja dzejnieks Čaks,  
Pirms daudziem gadu desmitiem  
Vai domu domāja – to pašu?*

*Tūlīt, tūlīt tu nāksi pretīm  
Ar seju smaidošu un mulsu skatu;  
Un liekas – gadu to nav vairs,  
Kas šķīra mūsu dzīves.*

*Un gadu nav, ks atdala no brīža,  
Tā tālā, spārnotā un bijušā;  
Tik nejaušs skatiens ieklīst vitrīnā,  
Kas esi svešā tu, kas raugās pretī?*

*Kam rādi manu skumjo stāvu  
Un matu šķipsnu sirmot sākušo?  
Kam melo tu, kam mānīes,  
Kam projām vēršas skats?*

*Pagaisīs attēls no veikala vitrīnas,  
Notrauks vējš pēdējās lapas;  
Un stāvēs liepas kailas un klusas  
Un gaidīs nākamos Čakus.*

## Tāda sagadīšanās

*Jau desmito vasaru  
Jāņi ligo bez tevis;  
Desmit gadskārtas pārklājas  
Pāri tev, brālīt.*

*Tev atņēma dzīvību, dzīvi  
Pašā vasaras plaukumā;  
Pašā dzīves kalngalā,  
Roka, kas asiņu alka.*

*Arī tai tālajā zemē, kā pasakā,  
Kur princese Diāna mīta  
Ar aizjūras princi savu  
Un mīlestību.*

*Arī tai zemē atnāca nāve  
Un paņēma abus  
Un kur bijī tu, mīlestība  
Kam nepasargāji*

*Uz sava nama kāpnēm  
Saļīma lielais Versače,  
No slepkavas rokas dzelts  
Sapņu zemē citā – Itālijā*

*Paceļas acis pret debesīm saltām  
Mēmā jautājumā...  
Mēs visi, vairāk vai mazāk  
Grēcīgi esam šai zemē*

*Bet arī labo, tik skaidro un cēlo  
Māti Terēzi, cilvēces labdari  
Mūžu kas ziedoja citiem  
Nāvīte nežēloja*

*Un visi! Visi viņi tai vienā  
Tai tālajā vasarā rima  
Tos visus reizē ar varenu roku  
Nāvīte apguldīja*

*Vai esi tu māte  
Vai mēs – tavi bērni  
Vai slepkava esi  
Vai apžēlotāja...*

## Es pārsteigumu meklēju ik brīdi

*Es pārsteigumu meklēju ik brīdi  
Ik mirklī savā, elpā, skatienā kas kļīst  
Kur rast man to, vien mīlestībā tajā  
Vien tepat, apkārt, gaismas pielietajā*

*Lūk, pavērās mākonis, saulīte mīļā  
Tikai man vienai vienīgai smaidīja  
Lūk, vāverēns mazs, sen neredzēts,  
Ai, ai kādi prieki – lazdiņā patvērās*

*Man blakus vientulība mīt  
Kas smagāka par akmeni uz kapa  
Tā nogalina mani katru brīd'  
Tā neļauj elpot, paceļties pat domās  
No zemes, pelēcīgās ikdienas*

*Ar savu praktiskumu nolāpīto  
Ar savu bezjūtību trulo  
Un nav tās azotes kur iespiest  
To degunu, man mūžam nosalušo*

*Un nav kam sapni izstāstīt  
Un parunāt par ilgām savām  
Vai iecerēm, kas vienaldzīgas  
Vienaldzībai manai*

*x*

*Es pļavā izeju, vēl saules staru pilnā  
Cik banāli, kur simtreiz apdziedātās smilgas zied  
Bet – nav man citu smilgu, kā tik šīs  
Šīs manas un šī rasa – mana  
Tie citi taču dzied par savu rasu*

*Vai dosiet kāds to zelta ķēdi man  
Ar kuru sevi piesiet dzīvei?  
Nē – nedosiet. Un cita nav nekā man  
Kā stariņš saules un šīs smilgas  
Un šī kādam apnikusī rasa*

*Man citu nav. Man apkārt vienaldzība  
Un nav kur rokas sasildīt un prātu  
Te viena siena, otra... arī citas  
Te kaķis, suns un kāda lapa tukša  
Un runāties es sāku tad ar viņiem..  
Sev tuvajiem...*

## Vien bezgaumība skaļi kliedz

*Vien bezgaumība skaļi kliedz  
Tai jāpierāda sevi  
Ar spalvām košām, balsīm skaļām*

*Bet gaume klusi stāv un raugās  
Šai jūklī skaļajā  
Tai jāpierāda nav nekas*

*Šī patiesība veca, tā kā zeme  
Par gaumi nestrīdas, tu sauksi  
Jā – nestrīdas! Tā ir vai nu tās nav...*

*Tie lielie kliedzēji, kas piebļauj visu  
Lai tikai sadzirdētu viņu kyslās runas  
Tas kāds, kam savu domu nav*

*Ko izvēlēsies tu, tas tavā ziņā  
Ko izvēlēšos es – tas arī manējais  
Vien – paiešu es malā, klusi  
Un paskatīšaos ainās raibajās*

## Veltījums meitai kāzu dienā

*Laiques māt', paliec!  
Jel kavējies mirkli!*

*Daudz tevis lūdzēju,  
Daudziem tu trūksti!*

*Nu stāvi mana nama durvīs,  
Tu nepagāji garām.*

*Tad – pakavējies mirkli,  
Vai – paliec te pavisam!*

*Zinu, to nevaru prasīt,  
Jo – tik daudz ir roku,*

*Kas tiecas pēc tevis  
Lūgšanās mēmās.*

*Glabāšu mūžam šo mirkli,  
Kad tavu elpu mēs jutām!*

*Bet šodien tu esi mana,  
Šodien – tu esi vien mūsu –*

*Laiquesmāte!*

## Es mežā ieeju, es jūsu cilvēks

*Es mežā ieeju, es jūsu cilvēks  
Pret stumbru raupjo savu muguru es slienu  
Un sūnās mīkstajās kā dūnās grimstu  
Un nevajag man citu  
Tur klusums maldīgs, viss te dzīvo  
Te neuzplijas man un nepamāca*

*Te mani saprot – neesmu šeit lieka  
Jo zinu – te ir mana vieta  
Un nedzeniet jūs mani rampas gaismās  
Kur bango jūra skaļa, rozes smaržo  
Vien – manu klusumu man atstājiet  
To brīdi, kurš man atvēlēts mazliet*



## Un cilvēkos ir sajaukts viss

*Un pasaule – tu sarežģītā  
Un dzīve – gudru zināšanu avots  
Un dzīvot – bieži smaga nasta  
Ar tīru sirdi, tīrām rokām*

*Un dzīve – biežas skumjas ir  
Un liktens – sapņu glabātuve  
Un dzīvē prieki ir un bēdas  
Un laime nelaimei stāv blakus*

*Un cilvēkos ir sajaukts viss  
Gan ļaunais, labais, viltus, meli  
Un ceļi dažādi un tajos  
Cik dažādi šie likteņceļi*

*Daudz dzīves sadragāto ir  
Daudz aklo ir un daudz ir kurlo  
Un daudz ir gudro  
Un vēl vairāk muļķu*

*Daudz uzpūsto un glumo  
Un spožo, tukšo ziepjburbuļu  
Un maigo čūsku, smalko neliešu  
Tepat tev līdzās – apskaties*

*Un visus viņus saule glāsta  
Un nešķiro neko  
Un katram vieta atvēlēta  
Šai laikā, ko par dzīvi sauc*

*Un arī ceļš mans ir no balta-melna  
Ar dienām un ar naktīm cauri austs  
No dienām tumšām, naktīm gaišām  
Un reizēm apgriezts otrādi, paties*

# Tu elli nemeklē

*Reiz dzirdēju – kāds vecis sirms man teica –  
Tu elli nemeklē, tu rados atrādīsi to!*

*Kungs pasargā, tad iedomājos klusi,  
No tādām atziņām, tik baisām...*

*No ienaidniekiem nebaidies,  
Tie tevi tikai nogalināt spēs – tik vien!*

*No draugiem bīsties tu,  
Tie nodot tevi var kā lieku nastu!*

*Ja tā ir taisnība, tad drūma,  
Ja skatās vēsturē, tad patiesība baisma.*

*Un negrib pieņemt sirds šos vārdus –  
Tik domas sajaucis tas vecis: kā patiesi?*

## Piedzima kucēns

*Piedzima kucēns, tāds pūkains un maigs  
Un metās tas pasaulē iekšā ar joni;  
Ar visu būtņi tik atvērtu priekam!  
Kas esi tu, pasaule mana, viņš jautā?  
Vai būsī tu laba, vai būsī tu ļauna,  
Vai – tikai vienaldzīga?*

*Viņš piedzima nepareizs, un ne tas,  
Kas dārgajai naudas raušanai domāts,  
Un smalkajiem radrakstiem pūrā.  
Vienam no metiena lielā bij laimējies –  
Rokās nokļūt labās un gādīgās;  
Tikai ne mūsējam, mazajam rējējam.*

*Palika ārpusē gaismas lokam –  
Tur, kur siltums un labestība;  
Palika tur, kur jāpaliek – dubļos.  
Spērienu dabūja pirmo, tad otro –  
Ar kāju zābakos lakotos autu;  
Un raudāja, sarāvies čokurā mazā...*

*Pēc desmitā spēriena atņirdza zobus  
Un devās, tāds atņirgts liktenim pretīm;  
Un ļautiņi teica – fui, krancis netīrs!  
Netīrs un noplucis, zobus kas rāda,  
Bērniņ, neej tu tuvumā tādām!  
Samīļo, pabaro – to nepateica...*

*Un nemāca māmiņa, krancis jau nezin,  
Ka nav viņam ciltsrakstu spožu;  
Bet – sirsniņa sāp. Ai, kā sāp arī viņam!  
Un stāv mūsu krancis lietū un vējā,  
Vai tu būsī tas, kas iespers ar kāju?  
Vai tu būsī tas, kas pametīs kaulu?*

*Pasaule, esi pret kranci žēlīga!  
Likteni – žēlo pamestās dvēseles –  
Nevienam šaisaulē nevai'dzīgās...  
Es rada kucēnam, pamestajam.  
Paldies, ka saudzīgi bijāt!  
Paldies, ka neiespērāt...*

## Šai karstajā dienā, kad dvēsele salst

*Paldies, es saku gan tuviem gan tāliem,  
Kas palīdz man ar domu un vārdu!*

*Paldies jums mīļie, kas labu vēlat,  
Šai karstajā dienā, kad dvēsele salst!*

*Paldies saku tiem pareizi gudrajiem,  
Kas apsūdz mani bēdās pārliedzējās!*

*Es novēlu jums, labu vēlošie,  
Lai viss, ko jūs sakāt, jums atgriezts taptu!*

*Es novēlu jums, mani apsmējēji,  
Kaut liktens jums žēlīgs būtu  
Un sāpes manas jūs nepiedzīvotu!*

## No drauga atvadoties

*Stāvu es pie drauga kapa,  
Tas pārklāts ir ar ziedu jūru –  
No sirds. No sirds, kas nesti –  
Atvadām un godam pēdējam.*

*Un domām skumjajām pa vidu  
Jaucas viena – neliek miera;  
Vai jūti, draudzīņ, tu, zem zemes  
Šo smago, cēlo ziedu nastu.*

*Vai jūti arī tu šo godu?  
Vai goda dzīvē tev bij gana,  
Un prieka? Kaut mazmaza zieda –  
No sirds. Ikdienā sniegta.*

*Un, domas pārgrēcīgas jaucas –  
Ja puķu kalnu to no kapa*

*Mēs dalīt spētu un ikdienu,  
Kaut vienu mazu ziedu gūtu.*

*Varbūt, tu vēl uz zemes būtu,  
Un nenospiests no dienas rūpēm,  
Te negulētu segts ar sūnām  
Tik krāšņiem, smagiem vainagiem.*

*Pie drauga kapa stāvu es  
Un skatos – ziedi gulstas klēpjēm –  
Godam. Un cieņai visupēdējai...  
Vai mūsu sirdapziņai?*

*Un neliek prāts man miera  
Un domas jaucas tik un jaucas...  
Tu nelga, saucu sev, jel klusē,  
Un noliec puķi – pēdējo!*

x

*Vai ceļš mans tāpēc garāks taptu,  
Es domās minot – nezinu;  
Ja kāds man ikdienības steigā,  
Pa sīkam ziedam pasniegtu...*

## Ceļmalas meitenēm

*Reibinošie nelieši  
Baltajos kreklos  
Pa meiteņu baltajiem vēderiem brien...  
Un stāv tāds meitēns  
Kleitiņu raustīdams  
Celšus slēpdams  
Acīs asaras asaras asaras  
Lētticību skalojot projām...  
Un guļat jūs balto  
Spocīgo mēness palagu gaismā  
Slēpdamās / ne-slēpdamās...  
Jūs – apreibinātās  
Uz lielo mīlestību cerošās  
Un savās galviņās naivajās  
Nelišus par prinčiem celdamas  
Noticēt/neticēt, piedot un noticēt  
Raudāt, raudāt un neizraudāt...*

## Kam tu gaudo, vilku māte...

*Kam tu gaudo, vilku māte...  
Kam tu raudi.  
Tavi brāļi noklīduši? tavas māšas?*

*Tevi dēli pametuši,  
Tavas meitas?*

*Meži tumši...  
Sāpe liela...  
Nāc pie manis, vilku māte...  
Sāpi kopā izraudāsim...  
Dīvas būsīm...  
Kliegsim skaļāk?  
Apklusīsīm?  
Dīvas būsīm...*

## Mans ceļš...

*Mans ceļš*

— *velk uz leju sāpes un skumjas.*

*Mans ceļš*

— *pa tumsu, caur miglu, caur nakti un dienu.*

*Mans ceļš*

— *caur dubļiem un ērkšķiem, kalnā un lejā.*

*Kurp ved mani tu – mans ceļš..*

*Rūpēs un raizēs par ikdienas maizi,*

*Sapņus un cerības nostumjot malā*

— *mans ceļš...*

— *Kurp ved mani tu...*

*p.s. brīvs atdzejojums*



# Man nebūs vairs citu

*Es esmu vasarā,  
Gan rudens pienāks;*

*Es esmu rudenī,  
Drīz ziema būs.*

*Un negaidu es pavasari,  
Tas atnāks.*

*Ne prasīts, aicināts,  
Tā dabā nolikts.*

*Un dzīvoju es šodien,  
Šī diena vēl ir mana.*

*Šis mirklis un šis brīdis,  
Gan rītdiena būs pienāks...*

*Ja ārā lietus līst,  
Kam skumt;*

*Jo rītdiena būs spoža,  
Kas piepildīta minūtēm;*

*Ja būs vēl arī salī, tas vienalga,  
Tad guni kuršu spožāk;*

*Šī – diena vēl ir mana  
Un nebūs citu vairs...*

*Ik sekunde – ir mana,  
Ko plaukstās es turu.*

*Man nebūs citu vairs...*

## Man jau daudz kas par vēlu

*Man jau daudz kas par vēlu,  
Man vairs nebūs nekā;  
Un pie spožajām zvaigznēm  
Man nepieklūt vairs.*

*Man jau daudz kas par grūtu,  
Daudz nespēju vairs;  
Gadus atpakaļ pavērst  
Un mainīt kaut ko.*

*Tik sapņoju vēl, to es māku,  
Ka noietis liktens ar prieku –  
Pie kājām manām tās veltes,  
Kas sapņi reiz bija.*

*Par aizjūras zemēm tālām,  
Par atvērtām durvīm –  
Aiz kurām gaida vēl kāds,  
Gaida, cer un atceras mani.*

*Cik daudzus nespēju vairs minēt  
Ar kuriem kopā bijām reiz –  
Likteņa krustcelēs šajās,  
Laimē un nelaimē.*

*Man vientulība labāka,  
Ir vieglāk sapņot tā;  
Kaut – daudz kas neatkārtosies –  
Nekas vairs neatkārtosies...*

## Mākslinieka draugs

*Cik labi, ja vari tu cilvēku dīvaino,  
To māksl'nieku, saukt sev par draugu ;  
Un smalkās viesībās galdgalā sēdināt,  
Kā torti – greznībai, rotai*

*Tik saprast nevar ļaudis šos jocīgos,  
Kam prātiņa Dievs maz ir devis;  
Te ir tā naudiņa, te tās vairs nav,  
Ne krāt tie māk un ne dzīvot.*

*Cik labi aiziet ciemos ir pie tāda,  
Kad honorārs nejauši klēpī tam kritis;  
Pie galda klāta, pilnām bļodām,  
Bet – nedod Dieviņ – otrādi gadities.*

*Kad tādām palicis vairs nav nenieka,  
Un bailes māc tevi, ka neprasa aizdot;  
Tad labāk jau neej, tad tālāk tu turies,  
Jo – ko daudz var zināt – no tāda...*

*Kāds tādām honorārs var būt nākamais,  
Un varbūt aiz – nākamais. Labāk izliecies –  
Labāk – ka aizņemts esi tu pārlietu,  
Un it kā nejauši projām tad slīdi.*

*Jo nemāk plānot viņš savu dzīvi,  
Un nemāk skaitīt un rēķināt;  
Ar naivumu savu un ticību lēto,  
Iet pretī ar atvērtu maku un sirdi.*

*Smuki, kad izstādē kādā tu lepns,  
Rādi radiem tuviem un tāliem –  
Redz – ar viņu mēs draugi esam,  
Reiz kopā dzērām un ēdām...*

*x*

*Tagad? Nu – tagad nemāku teikt...  
Kur viņu meklēt un atrast  
Laikam jau radoši strādā  
Ja vien nav nosprādzis badā*

*Un sāp tam niekam, tam māksliniekam  
Sāp, ne tikai kurkstošais vēders  
Dvēsele dumjā un piesmietā sāp  
Ak! Neredz jau to, to nerāda ļaudīm*

## Kam laužat jūs mani

*Kam laužat jūs mani,  
Kam liecat...*

*Es tā jau saliekta –  
Nelūztu...*

*Jo vairāk Jūs mani –  
Mokāt;*

*Jo vairāk manī –  
Spēka...*

*Tik maksāju es par to –  
Dārgi...*

*Ar gadiem saviem –  
Ar dzīvi...*

## Pa – mācītāji...

*Sēžat jūs – jaunie un gudrie,  
Tik mācāt un pamācāt...  
Un lieli sev liekaties paši,  
Bet vai mācāties paši?*

*Kur ņemat jūs to, ko mācīt  
No grāmatām, lasītām slejām?  
No citu domām un vārdiem?  
Ko spējuši saredzēt esat*

*Ja gribat patiesi būt  
Tad varat jūs rakstīt par sevi  
Vien savām jūtām un domām  
Ko vārsnās salikuši*

*Tik – pavasars jūsu daļa  
Tas – skaisti!  
Ko varat jūs rudenim mācīt  
Vien prieku par jaunību savu  
Par pavasari*

*Ja varat...*

# lokaties...

*Lokaties mežu gali...  
Tautas dziesma bija reiz –  
Lokaties...*

*Lokies mana muguriņa...  
Kādreiz tauta tā dziedāja –  
Lokās vēl arvien...*

*Tev mēlīte palīdzēja,  
Man mēlīte palīdzēs –  
Locīties...*

*Tā mēs mūžu locīsimies  
Citus locīt mācīdami...  
Dzīvosim... Lokoties.*

## Latviešu traģēdija

*Lidot, lidot, lidot un lidot –  
Viņš grib lidot un – aizlidot;  
Es gribu lidot un atgriezties –  
Kāda izvēle man tiek dota?  
Un tev?*

*Paceļas debesīs dzelzspārnu putni,  
Aiznesot līdz tavu māti un māsu,  
Tavu vīru, brāli vai mīļoto...  
Skumjas vairojot, cerībām azotē –  
Asarām acīs...*

*Es gribu lidot – lai atgrieztos,  
Tu?*

*x*

*Redzu lidostā puisēnu mazu,  
Vītušu puķīti dūrītē žņaudzam;  
Jau kuro dienu, jau kuro reizi,  
Gaida māmiņu – māti, kas neatbrauc.*

*Pagaidi puisīt, pagaidi vēl,  
Mājas pavarda nav un maizītes;  
Dzimtenē tavā ir bargas ziemas  
Dzimtenē tavā nav vietas māmiņai  
Tavai.*

*Dzimtenē tavā bosi un bosiņi  
Izspiež no cilvēkiem sulu, kā citroniem –  
Likuma vārdā. Un lemj vēl arvien,  
Kā atvieglot tautu no naudiņas mazās,  
Likuma vārdā.*

*Lidot – aizlidot, lidot – atgriezties  
Vien izvēle: tava un mana?  
Meli! Tie – meli, likuma vārdā!  
Apšļāc dubļiem limuzīns smalks  
Likumus visus, kas domāti tev...*

*Ko darīt tiem – kas sagaida  
Ko darīt tiem, kas ne -sagaida...*

*Kāda izvēle tiem – kas valda?*

## Laikmetos samaltie

*Ak, kā negribas itin nevienam,  
Šo zemi zem saules atstāt un dzīvi;  
Bet – dzimis tu esi šai laikā un vietā,  
Ar šo laiku un vietu tev jāaiziet.*

*Cik laimīgs ir tas, kam laimējies piedzimt,  
Ne laikmetu griežos, kas samaļ,  
Sašķaidot likteņus, likumus, tikumus,  
Mūžīgās vērtības, šķitumu mūžīgo.*

*Cik laimīgi tie, kurus nav skāruši,  
Grieži šie asie, ļaujot nodzīvot dzīvi;  
Cilvēkam savos godos un ieražās,  
Mūros, šķiet – nesagraujamos.*

*Mierīgi un pārliecināti tie aiziet,  
Paņemdami līdzī savas vērtības;  
Tik mūri grūst, tiem līdzī tikumi,  
Tiem līdzī pilsētas un valstis brūk.*

*Bet pamalē aust jauni rīti, jauni vēji,  
Un jauni soģi, tikpat nesatricināmi;  
Ar slotu tikpat jaunu, tikpat asu,  
Kā mēslus liekus aizmēž veco projām  
Kā mainās dzīve, pazūd mērķi  
Viss, kas reiz svēts ir šķītis senčiem  
Viss, kas reiz mācīts ir un pieņemts  
Kā nemainīga vērtība – to samīn*

*Un tāpēc jāaiziet ar laiku šo,  
Jo citam nederi tu laikam;  
Tie citi – tie nav mūsu, cita daļa,  
Tie svešie – nesatricināmie, jaunie*

*Līdz kamēr jauni laiki nāks.  
Tik vien tie samaltie – tie klusēs...*



## Kas esmu es?

*Kas esmu es?  
Zīlēju velti...  
Mana pirmā diena.  
Mana veiksmes diena?*

*Kas esmu es?  
Mans pirmais kļiedziens.  
Vai sāpju sauciens?  
Kas sagaida mani...*

*Zīlēju velti...*

*Mans pirmais smaids,  
Mana pirmā stunda,  
Kas esmu es?*

*Svešas rokas satver un aiznes,  
Pirmā stunda un pirmā šķiršanās...  
Mātes smaids...*

*Kas esmu es?  
Kas sagaida mani – zīlēju velti...*

## Koki nomet drēbes

*Koki nomet drēbes, kaili stāv;  
Meži klusi kļūst un tukši;  
Ziema uzvelk savas baltās  
Seģenes un sakšu sakšas.*

*Aizmieg domas, darbi, jūtas,  
Pavasari gaidot;  
Aizver logus ļaudis,  
Glābjot savas miesas.*

*Putni aizlido un aiznes  
Zemes siltumu sev līdzī;  
Mēmā klusumā viss miris,  
Zeme sastingusi gaidās.  
Liepās skumji vēji kauc –  
Kā atraitņu un vientuļnieku vaidi;  
Vēji nesaprot, ka dziesma skumjā,  
Nevienu nespēj mierināt?*

*Bet aizjūrās snauž jaunais pvasars,  
Guļ savu ziemas miegu mierīgs;  
Un mūsu skumjas svešas tam,  
Tāpat kā skaudro vēju dziesma...*

## Himna mājai

Šo veco māju ieguvu es nejauši, vai kādas rokas vesta,  
 Šais sirmos ozolos un liepu alejā un stārķu ligzdās  
 Es iemīlējos līdz ar pirmo skatu;  
 Vien mūri pamestie ar logu ailēm aklām  
 Un zeme piesmietā ar dzelžu rokām, kas no dzīlēm sniedzās  
 Bez liekiem vārdiem palīdzību lūdzot.

Tik garus gadus vajadzēja, vēl jo vairāk spēka,  
 Lai atgrieztu to seno dienu auru.  
 Un māja šī un zeme pateicībā klusā  
 Vien gaismu izstaroja nebijušu, maigu  
 Un pateicību sūtīja ar lakstīgalu dziesmām  
 Un mieru to, kas nebija man mūžam

Un nespēju vairs aptvert – savu dzīvi  
 Kā nodzīvot es spēju burzmā neprātīgā  
 Un mūros bezcerīgos – pilsēta, ko sauc  
 Bez tavas svētības – tu zeme mana  
 Vien skrienot, skrienot, cīnoties bez mītas  
 Lai atjēgtos pie tevis – vērtība tu mana mūžīgā

Vien akmeni šai vietā uzlikt spēju  
 Lai neaizmirstu tie, kas ir un tie, kas nāks  
 Šo cēlo vārdu, kuru jūsu dzimta nesa,  
 To jūsu mīlestību, kuru koki simtgadīgie,  
 Un vecās ābeles un senie mūri glabā  
 Ik zāles stiebrā ierakstīts kas ir

## Es vakar redzēju brīnumu kādu

*Kā katru gadu, jūs teiksiet  
Un kas gan tur sevišķs  
Aizlido, atlido gājputnu bari...*

*Naktis jau aukstas  
Stāv tukša ligzda  
To zināju, protams,  
Nu protams  
Un tomēr –  
ar bažām gaidīju dienu  
šo nenovēršamo brīdi*

*pacēlu acis uz debesīm drūmām  
Un apmulsu  
Redzot to skatu  
Un acis man klīda  
Pa debesu jummu  
No viena kāša uz otru un trešo  
Pieкто un desmito...  
Lieli un lielāki  
Mazi un mazāki...  
Nesaskaitāmi...  
Gājputnu devās uz dienvidu pusi*

*Vai pavēlei kādai jūs sekojāt mīļie  
Ka visi uzreiz, tā ar joni  
Atstājat zemi šo*

*Atbildes nav, tik kā vaidu  
Saklausu kļiedzienu retu un skumju*

*palika tukša  
mūsmāju ligzda  
Šo ligzdu sargāšu mūžam  
Es gaidu jūs atpakaļ, gaidīšu vienmēr  
Un sāku jūs gaidīt... jau šodien...*

*Es vakar redzēju brīnumu kādu*

## Es pieminēkli gribu uzcelt

*Es pieminēkli gribu uzcelt sunim katram  
Kas spēkiem pēdējiem, pat lodes dzelts  
Vēl metās aizstāvēt viņš māju, savu saimnieku  
Ko projām dzina, tā kā vergu baismu*

*Es pieminēkli gribu uzcelt bērīm sirmam  
Kas klusēdams, vien galvu zemu liecis  
Stāv rītā dzestrajā – vai saimniek, nāksi?  
Tik – saņem kājas spērienu – tiek jūgā dzīts*

*Es pieminēkli uzcelt gribu brūnaļai ikvienai  
Kas nesagaidīja vairs mīļo roku glāstu  
Vien acīs milzīgās kā spogulī  
Bij mēmas ciešanas un pasaulīgas sāpes  
Es pieminēkli gribu uzcelt tautai savai  
Šai zemei, ciešanu un sāpju pilnai  
Lai audzes nākamās, ka nāks un ies  
Vien svētu turētu šo vietu – zemi savu*

*/ deportētajiem, ceļā un svešumā mirušajiem /*

## Es neēju tavā mājā

*Es neēju tavā mājā,  
Es neveru tavas durvis. Svešās.*

*Es neplijos virsū padomiem saviem,  
Un savas dzīves gudrībām smalkām.*

*Man sava dzīve, tev sava,  
Sava pieredze un savs prāts.*

*Man svešas ir domas, ko domā tu,  
Tev svešas ir manas – bez šaubu.*

*Vai vienkāršāk nebūtu nevērt,  
Ar kāju durvis uz māju manu.*

*Kādēļ gan naidā slēptā ir lauzties,  
Manā dzīvē un durvīs vaļējās.*

*Ņem taču savu prātu un ej,  
Pasaule plaša un ļaužu ir daudz –  
Tev pieņemamo.*

*Es neesmu jauna, jautra un daiļa –  
Es esmu tāda kā esmu –  
Es.*

## Elkoņi asi...

*Elkoņi asi, trūkst vietas visiem  
Ar egoismu savu un bailēm  
Nodzīti esam un šķelti*

*Vai tā esi tu, Latvija mana?*

*Zeme aizlaistā, pļavas nepļautās,  
Izcirstie meži  
Tā – mana Latvija?*

*Mājas pamestās, aklajiem logiem  
Tukšajām durvīm, sagrautiem jumtiem  
Dievs, kur mana Latvija?*

*Tevi dēli pametuši, tavas meitas  
Tālās zemēs, svešos ļaudīs  
Vai aiz prieka?*

*Tavu zemi pārdevuši, sudrabiņa dālderiem  
Tavi bērni?  
Dievs, tava zeme izdegusi!*

*Novakara saule riet  
Kas iedegs gaismu logos  
Čukst nīdres ezerā un klusi vaidi  
Pārtop izmisumā. Dzirdi?*

*Dievs!  
Tava tauta vaid,  
pamestā!*

## Atdod man savu naidu

*Atdod man savu naidu,  
Grūti dzīvot bez prieka –  
– atdod to naidu man.  
Tas ēd tavu jauno dzīvi –  
Negausis rīma.*

*Es paņemšu plaukstās savās  
Un sildīšu, sasildīšu.  
Lai pārvēršas tas par asnu,  
Kaut sīku.  
Atsūti man to pa pastu,  
Vēstulē mazā.  
Es nolikšu plauktā līdz sažūs,  
Sabirzīs puteklī pelēkā...*

*Atdod man savu naidu  
Un dzīvo, laimīga esi –*

*Bez naida*



# AK!

*AK, cik daiļi!*

*AK, skumji!*

*AK, cik riebīgi un dumji!*

*AK!*

*Kas tu esi, vārdiņ ak,*

*Viss, tik visu aptverošs?*

*AK!*

## Asterei

*Ak, skaistā rudens puķe astere,  
Kādēļ es tevi redzot – novēršos?  
Tāpat jau zinu, nekas nemainīsies –  
No tā, vai redzu tevi es, vai neredzu.*

*Tas rudens nāks un nāks, un atnāks,  
Ar tavu krāšņo ziedu elpu skarbu;  
Un vārds tavs arī – lietoslāse asa  
Un nav tā tava vaina – zinu, zinu.*

*Tik skatiens ietiepīgi raugās lejup,  
Un plaukstā paliek lietus lāse rūgta –  
...astere!*

## Atzišanās mīlestībā

*Vai atceraties pasakas tās senās  
Par burvju lādītēm...  
Tad – viena šāda lādīte man blakus dzīvo  
Gultā.  
Kā uzticama sabiedrotā, draugs  
Ir ar ko parunāties, izteikt domas, šaubas...  
Un drauga plecs, kur izraudāties sanāk...*

*Jūs pasmaidāt, tas labi!  
Un – reizēm pasmaidu es arī...*

*Bet ikdienā, kad smieklī nenāk  
Es... veru vaļā internetu. Zinu – kādam  
Kam labi būs – tas mani iepriecināt nāks  
Un kādam, kam būs skumji,  
Varbūt, ka varēšu es līdzēt*

*Un – teikšu atklāti, ka katru rītu  
Es, nepamodusies vēl īsti, tveru  
Šo mazo melno brīnumkastīti,  
Par kādu burvji varēja tik sapņot  
Ko cilvēks pārvērtis par īstenību*

*Un gribas pateikt jums – paldies!  
Es mīlu visus jūs! Gan tos, ko pazīstu,  
Gan tos, ko nepazīstu vaigā  
Jūs esat vajadzīgi man kā drauga plecs  
Un būtu laimīga, ja kaut ar nedaudz  
Es būtu vajadzīga jums...*

## Kur ir zeme tā tālā

*Kur ir zeme tā tālā  
Kur mani sapņi mīt  
Kur tverties brīžos smagos  
Kur nenodod neviens  
Kur gaidīta tieku es vienmēr  
Kur ābeles zied...*

*Aiz loga lieti un vēji  
Tik manas ilgas ir tur  
Silda domas par tevi  
Sapņos dzimusī – baltā  
Vai sapņos paliksi tā  
Mana zeme, kur ābeles zied...*

## Būs šoziem sniegs pie mana loga balts

*Būs šoziem sniegs pie mana loga balts,  
Pa nakti atbridīs šurp tikai sniegputenis,  
Un dienā atmaldīsies vientuļš dzenis...*

*Nevienu ciemos negaidīšu es  
Un neskatīšos vairs uz ceļa pusi,  
Sirds klusa kļūs kā upe aizsalusi.*

*Ja domas nāks, tās pēdas neatstās  
Un skaļi neklauvēs pie durvīm manām,  
Neviens tās nedzirdēs un nepamanīs.*

*Un atmiņas pat sarmu nenotrauks,  
Kaut meklējot,  
Pa tumšo dārzu klidīs visu nakti.*

*Būs šoziem sniegs pie mana loga balts,  
Nevienu ciemos negaidīšu es...*

## Dodas dvēsele ceļā

*Dodas dvēsele ceļā  
Tālā un vientuļā – viena;  
Ko paņems tā līdzī sev?*

*Ko atmiņās paņems no zemes,  
Vai tīsies tā ceriņu ziedos.  
Vai ābeļu puteni baltā?*

*Vai draugu un bērnu smaidus,  
Vai nepiepildīto cerību smaržas,  
Vai vaidus?*

*Vai pavadīs ilgajā ceļā,  
To stindzinošs aukstums un vēji,  
Un mūžīgas ilgas pēc zemes?  
Dodas dvēsele tālā ceļā  
Vientuļi  
Vientuļā  
Vientulībā...*

## Dziedi, latvieti, dziedī!

*Kopā ar dziesmu latvietis dzimis,  
Kopā ar dziesmu pa dzīvi iet;  
Klausās, vasaras sulas kā rit  
Asni kā dīgst un ābeles zied...*

*Dziedi, latvieti, dziedī!*

*Lai pasaule dzird un sadzird,  
Lai saklausa, dziedī kopā ar mani,  
Cik mana dzimtene skaista,  
Cik dziesmu jānodzied tev!*

*Dziedi, latvieti, dziedī!*

*Mīlestība tā kā stīga vijas,  
Un ticība tev – zeme mana,  
Un cerība – saglabāt, glābt  
Un spītēt ļaunuma varai*

*Dziedi, latvieti, dziedī!*

*Krīzes, negaisi, ļaunums ko rada  
Tevi nospiež uz ceļiem,  
Tik kalnā šī apziņa nes –  
Izdzīvos, latvieti, tauta tava!*

*Dziedi, latvieti, dziedī!*

*Izdzīvos liepa un ozoli stiprie,  
Izdzīvos tautas gudrība mana;  
Kliedzot pret debesīm rokas stiepju  
Sāpju asaras slauku, lai neredz:*

*Dziedi, latvieti, dziedī!*

## Dzīve sapin vainadziņu

*Dzīve sapin vainadziņu,  
Vainadziņā puķu nava;  
Tajā dzīves sapinušās,  
Stīgu stīgām savijušās...*

*Ērkšķi tur ar rozēm vijās,  
Pāri klājās, nepārklājās;  
Nosegdami, atsegdami,  
Dienas baltas, dienas melnas.*

*Likteņus sev pakļaudama,  
Dzīve vainadziņos tinās;  
Tinās, minās, izlikdamās,  
Cilvēkam tik solīdamās.*

*Ir jau dzīves – dzīpariņi,  
Krāsaini un gludi, gludi;  
Ir jau dzīves grodu grodiem,  
Liktenim kad samisējies...*

*Šķetināt tos liek mums viņa,  
Atpīt, pārīt, atšķetināt;  
Cerēt, domāt, uzdrīkstēties,  
Uzdrīkstēties nespējamo...*



## Emociju jūra dzīvi aiznes...

*Emociju jūra dzīvi aiznes...*

- neatgriezīšos
- nedzīvošu, nemīlēšu, nesapņošu
- no nekurienes neatgriezīšos.

*Kliedzu –*

- priecājos
- dziedu
- smaidu
- ciešu un klusēju.

*Redzu –*

- dzirdu
- kļūdos
- lidoju un krītu...

*Elpoju, jūtu, dzīvoju*

- vēl mīlu...

*Emociju jūra dzīvi aiznes...*

*Vēl esmu.*

## Es negribu!

*Es negribu – nāve kad upurus skaita,  
Kad asinis līst un debesīs maita!*

*Es negribu – tautu manu kad zaimo,  
Un viltus valdnieki cilvēkiem glaimo!*

*Kad meļi un viltus pravieši valda,  
Kad bērniem pēdējo atņem no galda!*

*Es negribu iesplaut dvēselē citam,  
Es negribu – ļaut, lai splauj manā!*

*Es negribu varmākas, neliešus soģus,  
Kas soda tik citus, un savilkt liek grožus!*

*Es ienīstu melus un negribu glaimus,  
Un lišķus glumos un zaimus!*

*Es negribu mani kad nodod draugs,  
Un negribu arī es nodot nevienam!*

*Es negribu dzirdēt, kā bērni kliec  
Un mātes pret debesīm rokas sniedz!*

*Es negribu redzēt, kā tēvi mirst  
Un asinis izlietas zemē līst!*

*Es negribu karus, kas zemi jauc,  
Es negribu nelaimes, kapā kas sauc!*

*Es gribu, lai pasaule smaida,  
Bez naida.*

*Dzintra Regīna  
2009. gada 28. janvāris*

## Lēni vīst mani gadi

*Lēni vīst mani gadi,  
Vēji čukst bijušās balsīs,  
Ceļi ar nezālēm sedzas,  
Sedzas, nosedzas, pāri klājas...*

*Mākoņu jūrās, soļu tur nav,  
Nenokļūt atpakaļ vairs,  
Soļi ir beigušies mākoņu vālos  
Bijušās dienas ņemdami līdz.  
Trausla dzīve, kā kristāla trauks,  
Saplīst un lauskas pasaulē izbirst,  
Katrā no tām atmiņu skrandā,  
Katrā – dzīves ainiņa sīka...*

## Ligzda tukša stāv jau kuro dienu

*Ligzda tukša stāv jau kuro dienu,  
Nav neviena sapņu putna vairs;  
Siltumu un sauli ceļā paņemdami,  
Aizlidoja putni – sāpi izkļiedzot.*

*Tik daudz esot saldu vārdu sacīts,  
Tik daudz sēru noskaņu ir pausts...  
Vārdi ir un paliek vecie, bieži teiktie,  
Tikai cilvēks – cilvēks vienmēr cits.*

*Kādēļ skatiens seko līdzī, kamēr pagurst,  
Pavadot jūs ceļā tālum tālajā;  
Kādēļ dvēseli sev līdzī rautin raujat  
Debasis ar zemi kopā sagriežot.*

*Stāv ligzda tukša, tā kā vientuļš nams,  
Ko bērni pametuši steigā projām skrienot;  
Tik jūtas pāri pieklājības rāmjiem kāpj,  
Kas daļas tām gar cinismu un paļām...*

## Vēl mirkli...

*Caur šo dienu es cēlusies biju,  
Uz sauli, uz sauli, uz sauli;  
Kaut ķermenis piekalts pie zemes,  
Gars bija cēlies un traucies pie gaismas.*

*Domām mokošām atkāpties licis,  
Sāpēm aiziet nakts debesu jumā,  
Vieglums, kaut šķietams, miesā un garā,  
Augstumos cēla un turēja varā.*

*Kungs, es lūdzos, jel uzklausi mani,  
Es, tikai bērniņš tavs, bezspēkā slīcis;  
Bet – mīlu šo zemi, ko devis tu esi,  
Tad atļauj kaut mirkli še pabūt...*

*Vēl mirkli...*

## Melna kafija un melna, melna nakts

*Melna kafija un melna, melna nakts,  
Melns domas, vēl par nakti melnākas;  
Kurās zvaigžņu nav, ne mēness stara,  
Līdz rīta gaismai runājos ar dvēseli es savu.*

*Lai kāda esi tu, tu – dzīve mana!  
Tu mana esi, un man jāmīl tevi,  
Un – neraustiet jūs mani, neplosiet,  
Un neskriešu es līdzī gunīm skaļām.*

*Man pietiks tik ar zvaigzni augšā,  
Ja kāda atspīdēs no bezgalības tālās;  
Un Jāņu tārpiņiem, tepat šai zemē,  
Kas arī siltumā vēl tveras.*

*Ko zināt jūs par dvēseli šo manu,  
Vai zināt daudz jūs ar' par savu?  
Tik čaulu ārējo, kā masku rādām,  
Ko zināt jūs, ko zinām mēs...*

*Kad citi teātros skaļos un krogos,  
Es kopā ar dvēseli ne'smu šais godos;  
Vientuļā, tumšajā naktī es tveros,  
Pēc gaismiņas tālās es veros...*

## Nejauši mēs satikāmies

*Nejauši mēs satikāmies,  
Dzīves loku lokus ejot;  
Skumji pasmaidu es domās,  
Laika bezdibenis šķir...*

*Tavu brūno matu šķipsnu  
Vēji plosa nežēlojot;  
Tu tik smeļ un met ar roku  
Ko tu tādām padarīsi...*

*Nežēlīgais laiks, kam nava  
Robežu ne žēlastības;  
Robežas ir tikai dzīvei,  
Manai, tavai, mūsu, jūsu...*

*Šķir tās mūs un vieno visus,  
Sašķiro un nepaprasa...  
Laika bezdibenis izšķirs,  
Nejaušs pieskāriens, kā elpa...*

*Paliks...*

## Nenosūtītās vēstules

*Māte raksta,  
Kā mājas tevi gaida un puķes  
Kā glabā tavas rotaļu lietas  
Kā sūta sveicienus ar stārķiem*

*Tu sargā sevi, meitiņ!*

*Un raksta māte,  
Ka gadi nemanāmi aiziet  
Ka mati balti balti kļuvuši  
Ka rokas rauņģas palikušas*

*Starp rindām – gaidu tevi, bērns!*

*Un atkal raksta,  
Ka tālu vēl vecums  
Ka dzen joprojām to no sliekšņa  
Un neatļaujās noguruma varai*

*Bet izlasīt tu vari – labi nav!*

*Un raksta, raksta,  
Ka atkal lieti rūtīs skan  
Un stārķi projām jau  
Un rauņģās rokas salikusi  
Vien domās raksta –*

*Vai sagaidīšu tevi, meitiņ,  
Vai sagaidīšu Tevi  
Vai sagaidīšu...*



## Neviens jau mēs neesam tikai no balta

*Neviens jau mēs neesam tikai no balta,  
No melna arī mazliet;  
Un eņģeļa spārniņus pūkainos,  
Dzīve noplūc aizvien.*

*Vainot var dzīvi vai likteni, sevi?  
Vainot var mūžīgi vien  
Ejot pa ceļiem, taciņām savām,  
Atceries vienu arvien –*

*Labot var daudzko un iztaisnot ceļus,  
Tik vārdi sāpīgi dzel,  
Dvēselē cirstās rētas un rētiņas  
Paliks tur mūžam, aizvien.*

## Pienāks reiz diena

*Pienāks reiz diena kad nebūs vairs manis,  
Un pazudīs debesis manas un zeme,  
Un palikšu pati par zemi un zāli,  
Kā ēna, kā migla kas ceļas un gaist.*

*Un nebūs prieka un nebūs vairs skumju,  
Un it kā nebijis manis vai bijis...  
Ne sāpju, ne naida, ne mīlas, ne baudu  
Kas pavada ceļā tevi un mani.*

*Bet vēl jau es esmu, vēl jūtu un redzu,  
Un lūdzu es mīlas mazliet un glāstu;  
Un gaismas un saules siltuma kāda,  
Ko dzīve vēl varētu saudzīgi sniegt.*

*Vēl jau šī diena ir mana un nakts,  
Šī zeme vēl mana un mans ir prieks.  
Kaut ārā migla, dzeļ lietus kā nātre  
Bet mana tā nātre un lietus ir mans*

## Raudu bez asarām

*Raudu bez asarām,  
Kliedzu bez skaņas  
Sirds asiņo, noasiņo,  
Lēni, pa lāsītei...*

*Nav smalki, nav modē  
Tā nerunā gudrie.  
Vai viņi neraud,  
Vai viņiem nesāp?*

*Kā smalki izsaka sāpes  
Nezinu, negribu zināt  
Man nesāp smalki  
Man sāp tā – kā sāp*

## Reibinošie nelieši

*Reibinošie nelieši  
Baltajos kreklos  
Pa meiteņu baltajiem vēderiem brien...  
Un stāv tāds meitēns  
Kleitīņu raustīdams  
Celšus slēpdams  
Un acīs asaras asaras asaras  
Lētticību skalojot prom...  
Un guļat jūs balto  
Spocīgo mēness palagu gaismā  
Slēpdamās / neslēpdamās...  
Jūs – apreibinātās  
Uz lielo mīlestību cerošās  
Un savās galviņās naivajās  
Neliēšus par prinčiem celdamas  
Noticēt noticēt, piedot un noticēt  
Raudāt un raudāt un neizraudāt...*

## Salst mazā dvēselīte...

*Tēvs un māte – jauni, skaisti;  
Mīlestība pirmā – liela;  
Kā lapiņas salīpuši,  
Ūdens cauri netecēja.*

*Māte skumji noskatījās,  
Viņas padoms nederēja;  
Domā, meitiņ, domā – dēliņ,  
Vārdi vējā izskanēja.*

*Pēkšņi dzīve samezģlojās,  
Sašķērējās, samežģījās,  
Tā kā dzijas kamolītis,  
Izrisa un izputēja.*

*Skatās bērna lielās acis,  
Kur māmiņa tavi glāsti,  
Kur tētiņa stiprās rokas;  
Gaisma logā izdzisusi.*

*Salst mazā dvēselīte...*

## Sapnis nolaižas kā balta migla

*Sapnis nolaižas kā balta migla,  
Aizmirstība, aizmirstība, aizmirstība...  
Zemapziņa apņem, pārņem, caurauž...  
Lidoju tām līdz un nekurieni...  
Cauri laikmetiem un laikiem,  
Mainās ainavas un es tām līdzī  
Kā viss varēja vēl būt vai nebūt...  
Notikumi bijuši un nebijuši  
Manu sakarsušo prātu patur...  
Ak, kā alkstu kādas vēsas rokas  
Atgrieztu kas īstenībā, sakot:  
Nav tik traki, draudziņ, nav tik traki...*

## Savā naivā bērna prātā

*Savā naivā bērna prātā  
Skatījos es mākoņos;  
Ganījās tur zvēru bari,  
Neredzēti briesmoņi un pūķi,  
Mazi jēri pūkaini un rūķi...*

*Savā naiva bērna solī,  
Staigāju pa pļavām liesām;  
Nebija tur krāšņu ziedu.  
Vecāsmātes puķudobē  
Lauztā sirds un kāršuroze vēl...*

*Paskatos es debess tālē,  
Ak, tu tavu brīnumu!  
Ganās mani baltie jēri,  
Viens aiz otra bruņinieki iet,  
Dārzā manā kāršuroze zied...*

*Viss tāpat kā senāk,  
Viss – nekas nav mainījies;  
Tik nez' kāpēc spoguļi ir greizi,  
Nepareizi. Rāda svešu seju,  
Tik nez' kāpēc solis paguris...*

## Sīka liesmiņa, iedegās sirsniņa

*Sīka liesmiņa, iedegās sirsniņa,  
Māmiņai kādai plaukstās...  
Pieglāuda viņa, sargāja, glabāja  
No vējiem asiem, no vārdiem ļauniem*

*Pieņēmās spēkā, liesmiņa mazā  
Kvēloja, dega liesmās...*

*Sildi jo karsti, dedzi jo spoži ilgi!  
Ar gaismu savu,  
Ar liesmu karstu – mīļajos sargot –  
Mūžam!*



## Paldies, es saku gan tuviem gan tāliem

*Paldies, es saku gan tuviem gan tāliem  
Kas palīdz man ar domu un vārdu*

*Paldies jums mīļie, kas labu vēlat  
Šai karstajā dienā, kad dvēsele salst*

*Paldies saku tiem pareizi gudrajiem  
Kas apsūdz mani bēdās pārliedzējās*

*Es novēlu jums, labu vēlošie,  
Lai viss, ko jūs sakāt, jums atgriezts taptu*

*Es novēlu jums, mani apsmējēji  
Kaut liktens jums žēlīgs būtu  
Un sāpes manas jūs nepiedzīvotu*

## Turies, Zane!

*Turies pie dzīves, cik tik vien vari!  
Un, arī ja nevari – turies vienalga!  
Tev jāatstāj pēdas vēl zemē šai senā,  
Ne takas, taciņas – iemītas steigā,  
Bet lielceļi plati, kas tālumā steidzas!  
Lai droši ikvienam, kas pasaulē dodas,  
Pa Zanes – pa gaismas un ticības ceļu!*

## Un cilvēkos ir sajaukts viss

*Un pasaule – tu sarežģītā  
Un dzīve – gudru zināšanu avots  
Un dzīvot – bieži smaga nasta  
Ar tīru sirdi, tīrām rokām*

*Un dzīve – biežas skumjas ir  
Un liktens – sapņu glabātuve  
Un dzīvē prieki ir un bēdas  
Un laime nelaimei stāv blakus*

*Un cilvēkos ir sajaukts viss  
Gan ļaunais, labais, viltus, meli  
Un ceļi dažādi un tajos  
Cik dažādi šie likteņceļi*

*Daudz dzīves sadragāto ir  
Daudz aklo ir un daudz ir kurlo  
Un daudz ir gudro  
Un vēl vairāk muļķu ir*

*Daudz uzpūsto un glumo  
Un spožo, tukšo ziepjburbuļu  
Un maigo čūsku, smalko neliešu  
Tepat tev līdzās – apskaties*

*Un visus viņus saule glāsta  
Un nešķiro neko  
Un katram vieta atvēlēta  
Šai laikā, ko par dzīvi sauc*

*Un arī ceļš mans ir no balta-melna  
Ar dienām un ar naktīm cauri austs  
No dienām tumšām, naktīm gaišām  
Un reizēm otrādi*

*Un neesmu tam cauri izaugusi  
Un augu vēl aizvien, arvien...*

## Vai puķēm auksti, puķēm salst

*Vai puķēm auksti, puķēm salst,  
Ka cieši saspiedušās rīta rasā,  
Ka piecas minūtes ir vēl,  
Līdz salnām asām?*

*Ka noliec skaistās galvas tās  
Tik pazemīgi liktens varai...  
Ko darīt, tās ir puķes tikai,  
Kur sēkla likta, tur tās aug.*

*Kur draiskie vēji nometuši,  
Vai putni, spārnu vēdām klusi  
Ir zemei skarties pieļāvuši  
Tur jūsu vieta dzīvei, mīlās...*

*Vai augsne auglīga, vai liesa-  
Tā, likteni, ir tava tiesa;  
Tu lem, mēs pakļaujamies klusi,  
Kā puķes, galvas noliekuši...*

## Vairs nezinu

*Vairs nezinu es, kas ir prieks  
Vairs nezinu es, kas ir laime  
Kur iederas šī mana sirds  
Es nezinu. Vairs it nekur*

*Es atdevusi sevi visu esmu  
Un nepaturējusi it neko  
Kur tagad tādai tukšai likties  
Es nezinu. Vairs it nekur.*

## Varbūt!

*/Ārsta nav un nebūs/*

*Stāv cilvēciņš rindā pie daktera sava,  
Tam pensija maza un naudiņas nava;*

*Dzīve nekad viņam nebija viegla,  
Kad darbos bij jāiet bez gaismas un miega;*

*Ārsts vienaldzīgs uzmet vecim tam aci,  
Nav par ko taisīt te nekādu traci;*

*Varbūt, no vecuma kaite jums kāda,  
Varbūt, no muguras iemetas tāda;*

*Varbūt, ka vakar iedzēri šņabi,  
Varbūt, ka pagriezies gultā pa labi...*

*Klausās cilvēciņš, klausās un domā:  
Vai dakteris labā vai sliktā omā?*

*Bet dakter, viņš klusi, kautrīgi, saka:  
Ja slimība mana saucas VARBŪT,  
Tad izraksti zāles un ārstē – varbūt!?*

*Bet, varbūt, uz pakaļas manas ir pumpa,  
Tā vainīga, maita, ka sirds mana dumpo?*

*Tad ārstē šo slimību – VARBŪT – patiesi  
Un izraksti zāles, kur citur tu iesi?!*

*Bet, varbūt, nav kaite šī, cilvēciņ, vājo,  
Varbūt, ka dakteros dažos tā mājjo?!*

*Dzintra Regīna  
2009. gada 28. janvāris*

## Zili zvani liecas pāri takai

*Zili zvani liecas pāri takai,  
Zemenes un lauku piens...  
Skrienu es pa pļavu dzelten' zilu,  
Man tik' daži gadiņi un prieks...*

*Palicis tas manī dziļi dziļi,  
Nevar to ne nopirkt un ne ņemt,  
Gadi nāk un nāk un aizejot  
Svītro telefonus, adreses un sejas*

*Tikai tas, kas palicis ir manī,  
Tas, tas tuvi tālais sapnis vēl  
Kas šķita reiz man īstenība mīļa,  
Tai lauku pienā siltajā un zemenēs...*

*Tas sapnis neizsapņotais no bērnības,  
Man līdzī nāks un pavadīs mūždien  
Kad skumjas jau pie zemes lieks  
Un pat aiz Piena ceļiem vēl...*

## Ak, Dievs, tu žēlsirdīgais!

*Ak, Dievs, tu žēlsirdīgais –  
Tik nedaudz saules, siltuma  
Es lūdzu / izlūdzos  
Un – neko vairāk!  
Ja nēsasals man dvēsele un sirds  
Ar visu citu tikšu galā pati es  
Varbūt...*



## Pagriezies laime

*Pagriezies laime  
Atskaties atpakaļ  
Kā dzīpariņš sarkans –  
Caur mūžu, caur dzīvi  
Caur dvēseli izej*

*Atļauj pasmaidīt, vaigu pieglaust  
Atļauj nakti aizmigt  
Uz brīdi  
Ar zvaigžņu mājīgo gaismu*

*Laime – dzīpariņš sarkanais  
Atskaties mirkli  
Uz dzīvi*